

3 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

**Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın!**

1 Mayıs'ı ve onun devrimci gelenegini yaşatacağız!

Bütün ülkelerin işçilerinin, dünya proletaryasının yigit mücadele geleneginin, proletarya ile ezilen halkların emperyalizme, sosyal emperyalizme, her türlü gericiliğe karşı ittifakının sembolü olan 1 Mayıs geliyor!

Bu yıl 1 Mayıs, ABD emperyalist burjuvazisinin, 8 saatlik işgünü için genel greve giden, ve gösteriler yapan Şikago'lu işçilere saldırısının; işçi sınıfının yigit mücadelesini kana boyamasının 100. yıldönümünde, 1 Mayıs'ın uluslararası işçi sınıfınca bütün ülkelerde proleter enternasyonalisti bir ruhla omuz omuza kutlanmasında dönüm noktası olan bu katliamın 100. yıldönümünde daha özel bir anlam kazanıyor.

Bu 1 Mayıs'ta:

Sınıf mücadelecisi, devrimci 1 Mayıs mı—
Yoksa bahar gezintisi mi?

Proletaryanın sınıf mücadelesinin proleter enternasyonalisti ruhunun gösterisinin bir aracı mı—

Yoksa emperyalist burjuvazinin ve onun usaklarının reformist-şövenist gösterileri mi? İkilemi bütün yakıcılığı ile ortada duruyor.

Bu ikilemde Komünistlerin, sınıf bilinçli işçilerin, ve devrimci olanların vereceği cevap açıktır, açık olmak zorundadır:

1 Mayıs'ın devrimci, sınıf mücadelecisi gelenegi, bütün ülkelerde işçi sınıfının, emekçilerin düşmanı olan emperyalist, sosyal-emperyalist burjuvazi ve onun uzantılarının, tüm gericilerin her türlü baskı ve saptırma çabalarına karşı yaşatılmak; 1 Mayıs 1886'da Şikago işçilerinin canı ve canı pahasına yükselttikleri kızıl bayrak yükseklerle kaldırılmak zorundadır!

1 Mayıs'ta, gücünün elverdiği ölçüde, bütün şartları zorlayarak, 1886'nın dev-

rimci gelenegini yaşatmaya çalışmayan, devrimci bir konumda duramaz!

Bu, 1 Mayıs'ın işgünü olarak kabul edildiği, 1 Mayıs gösterilerinin en açık faşist baskılarla engellendiği ülkemizde ve onun gibi ülkelerde, bu yasakları kırabilmek için yapılabileceğin en fazlasını yapmak anlamına gelir. Bu, 1 Mayıs'ın emperyalist burjuvazi tarafından resmi tatil olarak ilan edildiği, "emek" günü olarak ilan edildiği ülkelerde, 1 Mayıs'ın emperyalist burjuvazinin çeşitli siyasi temsilcileri önderliğinde, emperyalist bir politikanın propaganda araçları olarak kutlandığı ülkelerde ise, bu 1 Mayıs sahte-kârlıklarının devrimci alternatiflerini koya bilmek için elden geleni yapmak anlamına gelir.

Erkek ve kadın işçiler, yoldaşlar, devrimciler!...

1 Mayıs 1986'ya Türkiye proletaryası ve Türkiye halkları çok zor şartlar altında giriyor.

Emperyalizme bağımlı hakim sınıfların 12 Eylül sonrasında bir anlamda yeniden düzenlenmiş faşist devlet çarkı bütün kurumları ile işçi sınıfına, köylülere, tüm emekçilere, ezilen Kürt ulusuna, ezilen Türk olmayan milliyetlere azgınca saldırıyor. Onlar bir yandan halk yığınlarına saldırırken, diğer yandan demokrasiye gectikleri üzerine nutuklar atıyorlar.

Gectiklerini söyledikleri demokrasi öyle bir demokrasidir ki, gerçekte emperyalizmin uşağı komprodar patronların, toprak beylerinin, bir avuç tefeci tüccarın, asalağın, vur guncunun, talancının; işçi sınıfı, köylüler ve tüm emekçiler üzerinde (Devamı s. 2'de)

sömürü düzenlerini sürdürmesi temeli üzerine kuruludur.

Öyle bir demokrasidir ki geçtikleri demokrasi, işçi sınıfının, köylülerin, tüm emekçi halkın örgütlenme özgürlüğü yoktur! İşçi sınıfının, emekçilerin haklarını savunan düşüncelerin propaganda özgürlüğü yoktur! İşçi sınıfı ve emekçi halk için bu demokrasinin öngördüğü tek özgürlük, kendini sesini çıkarma dan sömürtürme, ve ezdirme özgürlüğüdür! İşçi sınıfı ve emekçi halk için bu demokrasi, gerçekte çeşitli tonlarda faşist zulüm, işken ce, zindan demektir.

Öyle bir demokrasi ki, çeşitli milliyetlerden onbinlerce devrimci, demokrat ve komünist zindanlara tıkmıştır. Tek "suç"u bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizm için savaşmak olan yüzlerce devrimciyi kurşunlamıştır; onbinlercesini faşizmin işkencehanelerinde işkence tezgahından geçirmiştir; onbinlercesini faşist mahkemelerde yargılamıştır, ve yargılamaktadır.

Öyle bir demokrasi ki, düşünen beyinler, düştüğünü söyleyen diller, yazan eller için işkence, zindan, zulüm öngörür...

Ve öyle bir demokrasidir ki geçilen demokrasi, Türk olmayan milliyetlere zulüm, Kürt ulusunun ayrılma hakkının zorla gaspedilmesi üzerine kuruludur.

1984 Ağustos'unda PKK savaşçılarının, Türkiye'de bağımsız bir Kürdistan amacıyla başlattığı ve PKK'nın "halk savaşının başlangıcı" olarak adlandırdığı, gerçekte "öncü savaş" düşüncesinin pratiğe yansıtılması niteliğindeki gerilla eylemleri karşısında Türk faşist devletinin tavrı, geçilen demokrasinin ne menem birşey olduğunu pratikte çok açık bir şekilde sergilemiştir.

PKK'nın eylemlerine karşı Türk faşistleri ideolojik-siyasi-askeri alanda PKK'ya karşı, onun şahsında Kürt milli hareketine karşı, genel olarak Kürdistan halkına karşı, tarihi şöven saldırılarla, milli zulüm, yoketme siyasetleri, soykırım örnekleri konusunda hayli zengin olan TC'nin, rezil geçmişine yaraşır boyutlarda bir saldırıya, gerçek anlamı ile bir savaşa girişti.

Türk faşist devleti, şimdi Kürdistan'da girdiği; bugünkü şartlarda öncelikle PKK'nın örgütlü gücünü yoketmeyi hedefleyen, uzun sürede "Türkiye'nin devleti ve milleti ile bölünmezliği" şöven-ırkçı talebini sonsuza dek sürdürmeyi amaçlayan savaşında, yalnızca ordusu, polisi, jandarması ile değil, aynı zamanda "Kürdü Kürde kırdırma"nın bir aracı olan "köy korucuları" ile de saldırıyor. Yani Türk faşistlerinin geçtiklerini söyledikleri demokrasi, Kürt milleti için, onun özgürlük isteği ve mücadelesinin zorla ezilmesinden, ayrılık hakkının faşist zulümle elinden alınmasından; kan'dan, katliamdan, korkudan, zulümden başka birşey değildir.

Kürt ulusu için milli baskı bugün bu boyutlara ulaşmıştır. Ama milli baskı yalnızca Kürt ulusuna değil, Türk faşistleri tarafından, Türkiye'de Türk olmayan bütün milliyetler üzerinde, ölçüsü-boyutları değişik olarak uygulanmıştır, uygulanmaktadır.

Türk faşistlerinin milliyetçi-şöven saldırıları yalnızca TC sınırları içinde değil, onun dışında da sürmektedir. 1974'te Türk faşistlerinin işgaline uğrayan Kuzey Kıbrıs'ta, Türk faşistlerinin iyice yerleşme, ilhaklarını Kıbrıs'ın kuzeyinde kurdukları kukla KKTC aracılığı ile uluslararası burjuva hukuku açısından meşrulaştırma çabaları son dönemde büyük boyutlara varmıştır.

Türkiye'de, Türk olmayan milliyetler üzerinde milli zulüm şampiyonluğunu yapanlar, Türkiye Cumhuriyeti devleti sınırları dışında da Türk milliyetçiliği-şövenliği temelinde yayılma siyaseti izleyenler; utanmadan Bulgaristan'da sosyal-faşistlerin Türkler üzerinde uyguladıkları baskı sözkonusu olunca "milli baskıya karşı savaşan" aslan kesiliyorlar! Onların Bulgaristan'da, Yunanistan'da vb. Türkler üzerinde baskılara karşı çıkması, gerçekte milli baskıya genelde karşı olmalarının değil; Türk milliyetçisi-şövenisti olmalarının ürünü, ve saldırı ve tehdit siyasetlerinin aracıdır. İşte geçilen demokrasinin bir yüzü de budur!

İÇİNDEKİLER

1 Mayıs'ı ve onun devrimci geleneğini yaşatacağız! . . . s. 1

Kürşat Timurluoğlu'nun karşı-devrimci bir siyasi cinayet sonucu öldürülmesi ve bu olay hakkında bazı grupların tavırları üzerine . . . s. 5

Faşist Türk devletinin hiçbir saldırı ve tehdidi Kürt ulusunun varlığı ve ulusal kurtuluş mücadelesini yok edemez! s. 9

HATİ... FİLİPİNLER... Halk yığınları mücadele ediyor Burjuva klikleri nöbet değiştiriyor! . . . s.12

Olaf Palme'nin öldürülmesi ve PKK'nın tavrı üzerine . . . s.14

Ortak Tartışma Yayın Organı üzerine tartışma . . . s.17

8 Mart Uluslararası Kadınlar Gününde yapılan toplantılar ü. s.29

Geçilen demokrasinin sahteliği o kadar açıktır ki; hakim sınıfların siyasi temsilcilerinden bir bölümü, öncelikle de 12 Eylül askeri faşist cuntası tarafından, hakim sınıfların çıkarlarını doğru dürüst koruyamadıkları için bir süre devre dışı bırakılan, ve siyaset yasağı ile cezalandırılan Demirel, Ecevit gibileri başta olmak üzere, geçilen'inde demokrasi olmadığını söylüyor, demokrasi havarisi olarak ortaya çıkıyorlar.

Bunların uğruna mücadele ettiklerini söyledikleri demokrasi de özünde emperyalizmin ve uşaklarının, işçi sınıfı ve tüm ezilenler üzerindeki sömürlerini ayakta tutma esas amacına hizmet eden bir diktatörlükten başka birşey değildir. Onların istedikleri demokrasinin, uğruna mücadele ettiklerini söyledikleri demokrasinin ne menem birşey olduğu, geçmişte bunların hükümette oldukları dönemde uyguladıklarının ne olduğuna bakılarak görülebilir. Bugün demokrasi havarisi kesilen Demirel, geçmişte 1. ve 2. MC adlı faşist koalisyon hükümetlerinin mimarı, bu dönemdeki faşist uygulamaların doğrudan, baş sorumlusudur.

Demokrat(!!!) Ecevit, Kıbrıs'a Türk faşist devletinin saldırısının altına imzayı basan başbakandır. Dönemindeki faşist uygulamaların baş sorumlusudur. Birçok ilde sıkıyönetimi ilan eden Ecevit hükümetidir! Bunların geçmişte yaptıkları, gelecekte yapacaklarının garantisidir! Hiç kimse hayale kapılmamalıdır!

Bugün Türkiye'de geçildiği söylenen demokrasi, gerçekte komprador patronların ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğüne geçirilmiş kaba bir maskeden başka birşey değildir. Demirellerin, Ecevitlerin, ve evet bugün Türk keşlerin de(!) uğruna mücadele ettikleri "demokrasi" de, özde bugünkü demokrasiden değişik birşey değildir. Olmayacaktır.

Bu "demokrasi"lerde işçi sınıfı ve emekçi yığınlar açısından birtakım demokratik hak ve özgürlüklerin kullanılma derecesinin ne olduğunu, olacağını belirleyecek olan esas faktör, hakim sınıflarla işçi sınıfı ve emekçi yığınlar arasındaki sınıf mücadelesidir; bir dizi demokratik hak ve özgürlüğü kullanmak hak kim sınıfların bu hak ve özgürlükleri verip vermemesinde değil, işçi sınıfının bu hak ve özgürlükleri hakim sınıflardan sınıf mücadelesiyle söke söke alıp almamasına bağlıdır!

Ölkemizde işçi sınıfına ve tüm emekçi halka tam bir örgütlenme özgürlüğü; işkenceye son, devrimci tutuklulara özgürlük, sansüre son, basın özgürlüğü gibi genel demokratik talepler, işçi sınıfının ve emekçi yığınların yaşama şartlarını düzeltmeye yönelik ekonomik talepler de savunulmak zorundadır. Ama bu talepler reformistlerin, revizyonistlerin yaptığı gibi, devrim mücadelesinden bağımsız, ona tabi olmayan bir şekilde değil, devrim mücadelesine tabi olarak, devrimci bir tarzda savunulmak zorundadır.

Bu, bu hakların ancak işçi sınıfının ve emekçi yığınların uzlaşmaz sınıf mücadelesi sonucu alınabileceğinin kavranması ve kavratılması; ve bu hakların gerçek garantisinin işçilerin-köylülerin devrimci diktatörlüğü olduğunun bilince çıkartılması yönünde bir çalışma yürütmeyi gerektirir.

Bugün bu açıdan durum kuşkusuz kötüdür. İşçi sınıfı, köylüler, tüm emekçi halk, 12 Eylül 1980 sonrasında emperyalizm ve hakim sınıflar karşısında önemli bir yenilgi almıştır; en örgütsüz, en zayıf dönemlerinden birini yaşamaktadır. Bütün devrimci örgütlerin çok ağır kayıplar vermiş olduğu, emekçi yığınların ekonomik-demokratik taleplerini savunan en basit örgütlenmelerin bile faşist zorbalıkla dağıtıldığı bir ortamda, emperyalizme bağımlı Türk burjuvazisi "boş bulduğu" meydana at oynatmak durumundadır.

1985 yılında işçi sınıfının, köylülerin, emekçi yığınların durumdan hoşnutsuzluğu, homurtulara dönüşmeye başlamasının işaretlerini vermiştir. Hakim sınıfların parçası olan Türk iş yönetimi bile bu hoşnutsuzlukların gide rek artması, ve ilerde Türk-İş dışında kanallara akması tehlikesini önleyebilmek için, sert çıkışlar yapma, ve muhalefetini dile getirme ihtiyacını duymak zorunda kalmış, 12 Eylül sonrasında ilk işçi mitingleri, yürüyüşleri —şimdilik hakim sınıfların kontrolü altında— yapılmıştır.

Diğer yandan köylüler içinde hoşnutsuzluk artmaktadır. Aydınlar içinde, öğrenciler içinde hoşnutsuzluk artmaktadır. Ve bunlar şimdilik çok sınırlı taleplerle de olsa, eylemlere dönüşme işaretleri de vermektedir. Mesele öğrenci yurtlarında baskılara karşı pasif direnişler, YÖK karşısındaki tavırlar vb. bunun işaretleridir. Kürdistan'da milli uyanış ise, Türkiye devriminin anahtar sorunlarından birinde artık yok edilemeyecek boyutlara ulaşmıştır. Bütün bunlar, 1980 12 Eylülü sonrasında hakim sınıfların belli bir süre gerçekleştirdikleri, ve sürekli kılmaya çalıştıkları mezar sessizliğini sürekli kılma planlarının gerçekleşmediğinin, ve gerçekleşmeyeceğinin açık kanıtlarıdır.

Hakim sınıfların bir bölümü siyasi temsilcisinin de, özellikle şimdi yığınların "İş-kenceye son", "Fikir özgürlüğü", "Sendika özgürlüğü", "Genel af"; ve siyasi alanda en genel talep olarak "Demokrasi" talebine sahip çıkmalarında kuşkusuz bu gelişmenin büyük payı vardır. Onlar şimdiden gelişen, gelişeceğinin işaretlerini veren, ve mutlaka da gelişecek olan kitle hareketlerini kendi iktidar dalaşmalarında kaldıraç olarak kullanmanın he sapları içindedir. Ne yazık ki, komünist hareketin güçsüzlüğü, ve Marksizm-Leninizm-Komünizm adına hareket eden bir dizi oportünist-revizyonist akımın da hakim sınıfların kuyruğuna takılması, etkiledikleri kitle arasında da kuyruğa takılma propagandaları sonu

cu, kısa sürede gelişme, halk yığınlarının mu halefetinin, hakim sınıfların şu ya da bu ke siminin iktidar dalaşının aracı olarak kulla nılma ihtimali yönündedir. Buna rağmen bu mü cadelelerde işçi sınıfının ve emekçilerin öğ reneceği çok şey vardır. Komünistler, işçi sı nıfı ve emekçi halkın haklı talepler temelinde deki mücadelelerini desteklemek, onun içine doğru bilinci taşımak yükümlülüğü ile karşı karşıyadır.

12 Eylül sonrası girilen koyu karanlık yor tılmı; yaratılan mezar sessizliğinin sonsu za dek sürmeyeceği görülmüştür. Hakim sınıfların çeşitli kesimlerinin halk yığınlarını kendi kuyruklarına takmaları durumu da sonsu za dek sürmeyecektir. Yeniden yükselen sınıf mücadelesi içinde Komünistler ergeç işçi sı nıfının önderliğini ele geçirecek, işçi sınıfı önderliğinde bütün emekçi sınıfların, tüm ezilenlerin mücadelesi doğru raya oturacak tır. Faşizmin karanlığı yenilecektir.

1 Mayıs'ın, işçi sınıfının birlik, müca dele, dayanışma günü olarak kitlesel bir şe kilde meydanlarda kutlanacağı günler yine ka zanılacaktır!

İşçiler, köylüler, tüm milliyetlerden e mekçi halkımız; sınıf mücadelesi içinde di şinden tırnağına kadar silahlı olan düşmana karşı, faşist Türk devletine karşı silaha sa rılacak, bu devleti işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi ile paramparça ede - cektir!

İşçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığı na son vermenin, Türkiye'de ortaçağ karanlı ğını yıkmanın, feodalizmi tasfiye etmenin bi ricik yoludur!

İşçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimiyle kurulacak olan İşçilerin-Köylüle rin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğü, Türki ye'nin çeşitli milliyetlerden halkı için de mokrasiyi kazanmanın biricik yoludur!

İşçi sınıfı önderliğinde halkın demokra tik diktatörlüğü; işçi sınıfına, köylülere, bütün halk sınıf ve tabakalarına en geniş de mokrasi; halk düşmanları üzerinde kesin dik tatörlük demektir!

İşçi sınıfı önderliğinde, İşçilerin-Köylü lerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğü şart larında Kürt ulusunun ayrılma hakkı tanına cak, Kıbrıs üzerindeki faşist işgal kaldırılacak, Kıbrıs üzerinde iddia edilen her "hak" kökten reddedilecek; ve Türkiye'de tüm milli yetlere tam hak eşitliği sağlanacaktır!

İşçi sınıfı önderliğinde demokratik halk diktatörlüğü, işçi sınıfının sınıfsız toplu mu yaratma, Komünizme varma mücadelesinde sa dece bir ara aşamadır! İşçi sınıfı demokra tik devrimin gerçekleşmesiyle birlikte emekçi yığınları kendi etrafında birleştirip pro letarya diktatörlüğünü gerçekleştirecek; pro letarya diktatörlüğü şartlarında sosyalizmi

inşaya girişecektir. Bütün dünyada işçi sınıfı ile omuz omuza Komünizme yönelecektir!

Ne askeri faşist cunta, ne parlamenter de mokrasi maskeli faşist diktatörlük!

Türkiye'de demokrasiyi kazanmanın tek yolu işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk dev rimidir!

1 Mayıs 1986'da Türkiye'de görev, devrimin bu genel programatik taleplerinin savunulma sı, onların merkeze konularak savunulması ya nında, bizlerden özel olarak şu görevleri de talep etmektedir:

Bu 1 Mayıs'ta, PKK ile faşist Türk devle ti arasındaki silahlı çatışmalarda; açık - se çik ve yüksek sesle, PKK'nın mücadelesinde Kürt ulusunun milli haklarının gaspedilmesi ne karşı çıkan kesinlikle haklı olan, demokra tik muhtevayı bütünüyle desteklediğini açık lamak görevdir. Bunu yapmayan; bunu yapma mak bir yana, tersine PKK'ya karşı savaşın ob jektif yandaşı olarak hareket edenlerin, bu noktada proleter enternasyonalizmini, Mark sizm-Leninizmi bir yana bırakalım, demokrat olduklarını bile söylemeye hakları olamaz!

Biz komünistler, açıktır ki, milliyetçi bir örgüt olan, tutarlı anti-emperyalist bir konumda bulunmayan, bir dizi noktada yanlış, burjuva çizgiye sahip olan PKK'nın, ne çizgi sinin, ne de kendisinin Marksizm-Leninizm'le ilgisi olmadığını teşhir ederiz! Onun çizgi sinin Kürt ulusunu gerçek anlamda kurtuluşa götüreceğini çizgi olmadığını ortaya koyduk ve koyarız. Ama bu hiçbir şekilde, PKK ile fa şist devlet arasındaki somut "savaş"ta taraf sız kalmamızı, PKK'nın hareketinin milli zul me yönelen yönünü desteklememizi engellemez!

1 Mayıs, proletaryanın enternasyonal nite liğinin dile getirildiği, proleter enternas yonalizminin bayrağının yükeklere kaldırıl dığı bir gündür. Böyle bir günde, bugünkü ku şullarda Türkiye'de Kürdistan'daki olaylarda tarafsız kalan, kesinlikle 1 Mayıs'ın devrim ci proleter enternasyonalist ruhuna ters dav ranmaktadır.

Proleter enternasyonalizmi, 1 Mayıs'ta Tür kiye'nin çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı nın birliği düşüncesini; proleterlerin milli yeti ne olursa olsun tüm sınıf örgütlerinde ve özellikle de birleşik bir Bolşevik Parti de birleşmesini; bugün özel olarak Türk şöve nizmine karşı mücadeleyi merkeze koyarak sa vunurken; aynı zamanda Türkiye işçi sınıfı nın uluslararası proletaryanın bir parçası ol duğu, ve bütün ülkelerde işçi sınıfı ile em peryalizme, sosyal-emperyalizme karşı mücade lede onlarla birleşmesi gerektiği bilincini yaymayı gerektirmektedir. Proletarya uluslar arası emperyalizme karşı; uluslararası müca dele yürütmek zorundadır.

Bu, özel olarak, son yıllarda Türk faşist leri tarafından iyice (Devamı s.31'de)

Kürşat Timurluoğlu'nun karşı devrimci bir siyasi cinayet sonucu öldürülmesi ve bu olay hakkında bazı gurupların tavırları üzerine

Hamburg Devrimci işçi'nin önderlerinden biri olan Kürşat Timuroğlu, 25 Şubat günü evinin önünde pusuya düşürülerek kahpece kurşunlandı. Başından ve sırtından kurşunlanan Kürşat kaldırıldığı hastanede 27 Şubat günü öldü.

Kürşat'ın karşı-devrimci bir siyasi cinayet sonucu öldürülmesi üzerine, hemen hemen bütün "sol" guruplar tavır takındılar. Takınan bu tavırlar birkaç açıdan dolayı üzerinde durulmaya değer niteliktedir.

Biz bu yazımızda, olayın geniş bir değerlendirilmesini yapmayacağız; çünkü böyle bir değerlendirilmeyi olaydan bir hafta sonra çıkardığımız geniş bir bildiriye yapmış durumdayız. Bunun içindir ki, bu yazıda tavır takınan guruplardan sadece bazılarının tavırları üzerinde duracağız.

Kürşat için 8 Mart'ta Hamburg'da düzenlenen "cenaze töreni"ne 2000'i aşkın kişi katıldı. Arabadan belli aralıklarla yapılan merkezi konuşmalar dışında, yürüyüş kortejinde hiçbir slogan atılmadı ve sözlü propaganda yapılmadı. Esas itibariyle "yas töreni" diyebileceğimiz bir görünüm arzeden tören, evinin önünden başladı, araba konvoyu biçiminde sürdü, havaalanında son buldu.

Kürşat Timuroğlu'nun karşı-devrimci bir siyasi cinayet sonucu öldürülmesi, ilerici, demokrat, devrimci ve komünist herkesi üzmüştür. Onun öldürülmesi üzerine değerlendirmeler yapılırken, en başta bu olayın karşı-devrimci, ve Karşı-Devrime yarayan, Türkiye-Kürdistan "sol" hareketi içerisinde var olan ve giderek tımandırılan "provokasyon ortamı"nın kamçılayan bir eylem olduğu tespit edilmek zorundadır. Olay bu ve benzeri temel doğrular çıkış noktası alındığında, doğru bir şekilde değerlendirilebilir ve Devrim için doğru dersler çıkartılabilir. Aksi davranışlar şu ya da bu yönde ve biçimde Karşı-Devrimin işine yarayan değerlendirmeler olacaktır. Nitekim doğrudan bu olayla ilgili şu ana kadartadır vır takınan gurupların içinde, bizim dışımızdaki gurupların tavırları tam da bu konumdadırlar.

Bu tavra bir örnek, 8 Mart'taki cenaze töreni için yapılan —20'yi aşkın devrimci, karşı-devrimci; çeşitli millet ve ülkelerden gurupların imzasını taşıyan— ortak çağrıdır. İkinci örnek ise, ERNK Hamburg taraftarları imzalı bildiridir.

"Arkadaşımız Kürşat Timuroğlu'nun öldürül-

mesi üzerine açıklama" başlığını taşıyan bu ortak çağrıda, öldürme olayı hakkında ve Kürşat'ın mücadelesi hakkında bilgiler verildikten sonra, olayın sorumlusunun kim olduğu başlığında şöyle denmektedir:

" Kararlı bir demokrat, antifaşist ve devrimci olan Kürşat'ın şüphesiz düşmanları vardı. Türk cuntası ve MİT, Türkiyeli faşistler, Alman neonaziler ve ırkçılar ilk aşamada bu olayla ilgili olarak akla gelebilmesine karşın, bu konuda en ufak bir kanıt bulunmamaktadır. Her ne kadar Kürşat cunta hükümeti tarafından vatandaşlıktan çıkartılmış ise de, CUNTANIN POLİTİK KARŞITLARINI YURTDIŞINDA ÖLDÜRMESİ BUGÜNE KADAR GÖRÜLMEMİŞ BİR OLAYDIR. Kürşat'ın özel bir nedenden dolayı vurulmuş olduğu konusunda ise, en ufak bir kanıt mevcut değildir.

Bütün somut şüpheler PKK üzerinde yoğunlaşmaktadır. Bu, KATİLİN POLİS TARAFINDAN PKK'LILAR ARASINDA ARANMASIYLA DAHA DA GÜÇLENMEKTEDİR. PKK yönetimi son yıllarda giderek artan bir yoğunlukta diğer sol gurupları düşman görmeye ve kendini eleştiren herkesi hain olarak nitelermeye yönelmiştir. Kürşat PKK tarafından SON AYLARDA SÜREKLİ OLARAK HEDEF GÖSTERİLEN HAMBURG DEVRİMCI İŞÇİ'NİN ÖNDE GELEN İSİMLERİNDEN BİRİSİ İDİ."

Kürşat Timuroğlu'nun PKK tarafından öldürüldüğünü iddia eden "ortak çağrı", bu iddiasını şu üç temel "gerekçe"ye dayandırmaktadır:

a) Cuntanın politik karşıtlarını yurtdışında öldürmesi bugüne kadar görülmemiş bir olaydır.

Önce bu gerekçe üzerinde duralım. Bu "gerekçe" kesinlikle gerçeği yansıtmayan, yakları havada olan bir iddiadır. Bu niteliği gereği, pervasızca atılmış bir yalandır. Özellikle bu "yalan gerekçe" altına Atif'in imza atması büsbütün ilginç ve komiktir.

Çok değil, bundan yaklaşık üç yıl önce, "MİT tarafından Hollanda'da TKP/ML taraftarı" NUBAR YALIM arkadaşının öldürülme olayı vardır. 1982'nin 5 Kasımında Hollanda'nın Utrecht şehrinde kurşunlanarak ve bıçaklanarak öldürülen Nubar Yalım için 20 Kasım 82'de Batı Almanya'nın Köln şehrinde bir yürüyüş düzenlenmiştir. Ve bu yürüyüşe çağrı yapan TKP/ML imzalı bildirinin başlığı şöyle-

dir: "Nubar Yalım yoldaş, faşist cuntanın dip lomata maskeli eli kanlı katilleri tarafından hunharca katledildi". Bu gerçek bütün çıplaklığıyla ortadayken, "Cuntanın politik karşıtlarını yurtdışında öldürmesi bugüne kadar görülmemiş bir olaydır" "gerekçesi" de ne oluyor? Biz yanıtlayalım: Kürşat'ın öldürülmesinin PKK tarafından gerçekleştirildiğini mantıklı ve siyasi olarak gerekçelendirmek için ortak çağrıcılar böyle bir YALANA ihtiyaç duymuşlardır. Yoksa böyle bir olayın gerçekleştiğini bilmemiş olmalarından dolayı değil.

Bu bağlamda, bundan da önemlisi şudur: Varsayalım ki, cunta bugüne kadar yurtdışında politik karşıtlarını öldürme eylemine girmedi. Peki, bu demek midir ki, bundan sonra da bu tür eylemler yapmayacaktır? Ya da bu demek midir ki, Kürşat'ı öldürmüş olamaz? Bu sorulara "ortak çağrı" yapanların kesin yanıtı "Hayır, olamaz" şeklindedir. Neden olamaz sorusuna ise: "Bugüne kadar olmamıştır ki şimdi olsun!" yanıtı veriliyor. İşte bu mantık somut olarak bu olay bağlamında, genel olarak Türk devletini, özel olarak da askeri faşist cuntayı AKLAMA İŞLEVINİ GÖRMEKTEDİR. Karşı-Devrimin İŞİNİ KOLAYLAŞTIRMAKTADIR.

b) İkinci "gerekçe" şudur: "Bütün şüpheler PKK üzerinde yoğunlaşmaktadır. Bu, katilin PKK'lular arasında aranmasıyla daha da güçlenmektedir."

Katilin polis tarafından PKK'lular arasında aranmış olduğu bütünüyle gerçek olarak kabul edilse bile, bundan hareketle, otomatikman, katilin PKK'lı olduğu sonucuna varmak da yanlıştır.

Bu bağlamda önemli olan, ve cevaplanması gereken bir soru da şudur: Polis katili neden PKK'lular arasında arıyor? Bunun böyle olmasında, Kürşat'ın arkadaşları ve yakınlarının polise vermiş olabilecekleri ifadelerin vs. payı nedir? Bu sorular yanıtlanmaksızın, polisin katili PKK'lular içinde aramasından hareketle, bu sonuca varılamaz. Bizim izlenimiz odur ki, polisin katili PKK'lular içinde aramasında, Kürşat'ın öldürülmesinden bir gün sonra yapılan "basın toplantısı"nda verilen bilgi ve değerlendirmelerin çok önemli bir rolü olmuştur.

c) Şimdi de gelelim üçüncü gerekçeye. Bu gerekçe şöyledir: "Kürşat PKK tarafından son aylarda sürekli olarak hedef gösterilen Hamburg Devrimci İşçi'nin önde gelen isimlerinden birisi idi."

'Kürşat'ı PKK öldürdü!' iddiasını belli ölçülerde mantıklı kılacak TEK GEREKÇE bizce budur. Gerçekten de, özellikle Çetin Güngör'ün PKK'nın deyimiyle "yurtsever biri tarafından cezalandırılması"ndan sonra, Hamburg Devrimci İşçi'nin "Semir öldürüldü" bildirisi, ve bu bildiriye karşılık olarak gerek Serxwebün, gerekse "Suçlu ayağa kalk!" başlıklı özel sayıda yazılanlar bilindiğinde, bu yazıların siyasi değerlendirmesi yapıldığında

ayrıca PKK'nın kendi içinden ayrılanlara karşı ve PKK'ya karşı mücadele edenlere ve dışındaki örgütlere yaklaşımı, onları "sosyalşöven", "milli hain", "işbirlikçi", "karşı-devrimci" vb. ilan ettiği, ve ajanlara karşı mücadele çizgisi değerlendirildiğinde, bu "gerekçe", üzerinde tartışmaya değer bir gerekçe olarak karşımıza çıkmaktadır.

Biz, olay hakkında bildiklerimiz, varolan ortamı değerlendirmemiz ve bu ortama nasıl geldiği vb. sorularına verdiğimiz yanıtlar temelinde, bu "gerekçe"nin önemli bir ihtimal olduğunu düşünüyoruz. Ancak bu ihtimal kadar, askeri faşist cuntanın da Kürşat'ı öldürmüş olabileceğini düşünüyoruz. Ancak şunu tekrar vurgulamak isteriz ki, bizim için sorunun esası, Kürşat'ın kim tarafından öldürülmüş olabileceğinden çok, bu olayın siyasi değerlendirilmesi, bu ortama nasıl gelindi, bunda hangi grupların payları büyüktür vb. sorunlarıdır. Daha da önemlisi, bugün gelinen yerde "provokasyon ortamının" nasıl ve hangi yöntemlerle yıkılacağı sorunudur.

"Ortak çağrı"da eleştirmek istediğimiz bir diğer sorun ise, —genel yaklaşımımız ve bazı olaylar hakkında somut tavırlarımız önceden yazılı olarak Bolşevik Partizan'lar ve bildirimler aracılığıyla mevcut olduğu için kendimizi bu yazıda soruyoruz— PKK'nın nasıl "İZOLE" edileceği sorunudur. Ortak çağrı bu konuda şöyle diyor:

" Biz Federal Almanya'da yaşayan tüm demokrat ve ilerici, yabancı ve Alman örgütleri gelecekteki cinayetleri engelleme ye davet ediyoruz. PKK'ya ve SEMPATİZANLARINA İLERİCİ ÇEVRELERDE HAREKET OLANAĞINI ENGELLEMEYE ÇAĞIRIYORUZ. ANCAK TÜM İLERİCİ ÇEVRELERİN PKK'YI HER ALANDA İZOLE ETMESİ HALİNDE PKK YÖNETİMİ CİNAYET POLİTİKASINI BIRAKMAYA ZORLANABİLİR. GELECEKTE BAŞKA CİNAYETLERİ ANCAK PKK'YA KARŞI OLUŞTURULAN İZOLASYON POLİTİKASIYLA ENGELLEMEYEBİLİRİZ."

Burada savunulan görüşlerin pratik uygulamada ne anlama geldiğini; 27 Şubat'ta Hamburg da yapılan bir toplantıda, ortak bildiri çıkaranlardan bazılarının önerileri göstermiştir. Sözü geçen eylem birliği toplantısında Partizancı ve Dev-İşçici bazı kendini bilmezler, devrimcilik adına, mesela PKK'luların hukuki işlerine bakan ilerici avukatlara gidilerek, onların PKK'luların işlerine bakmamasının talep edilmesini, PKK'ya karşı mücadele önlemleri içinde öneri olarak getirebilmişlerdir!

Bunun varacağı sonuç açıktır: Bu durumda bir yığın PKK taraftarı ve üyesi, faşist Türk devletinin eline teslim edilecektir. Sonra? Sonrası da açıktır: İşkence, hapishane, ölüm... İşte "izolasyon" politikasının sadece "küçük bir unsur" budur. Tabii bu da devrimcilik adına, komünistlik adına yapılıyor. Daha sı var: bu "önlemler", "devrimcilerin cinayet

ler" sonucu öldürülmesini engellemek adına öneriliyor!

Biz kesin bir berraklıkla diyoruz ki, bu gibi "önlemler" Karşı-Devrimin işine yaramak tadır. Devrimcilerin siyasi cinayetlerle öldürülmesini engelleme adına, bir başka biçim de bu cinayetleri teşvik etmek, varolan provokasyon ortamını körüklemektir. Devrime, sosyalizme, Komünizme sempati besleyen bütün devrimcileri, bu tür yöntemleri terketmeye çağırıyoruz.

Kürşat'ın öldürülmesi ve PKK'nın tavrı

En başta şunu belirtmek isteriz ki, bugüne kadar izleyebildiğimiz kadarıyla PKK merkezi olarak bu olayla ilgili tavır takınmamıştır. Elimizde varolan tavır, "ERNK Hamburg Taraf-tarları" imzalı, 7 Mart 1986 tarihli bir bildiridir. Bu bildiri hakkında PKK'nın şu ana kadar olumlu ya da olumsuz yönde herhangi bir tavır takınmadığı da bir olgu olarak tespit edilmeli ve bu anlamda bu bildirinin PKK merkezini de bağladığını vurgulamalıyız.

"Devrimci-Demokratik Kamuoyuna: Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yönelik geliştirilen provokasyonlar sonuç vermeyecektir!" başlıklı bildiriye, "Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini" bastırmak ve karalamak için "Türk sömürgeciliği ve onun "sol" maskeli uşaklarının" "ortaklaşa" provokasyonlar yaptıkları, bunun özellikle 15 Ağustos 1984 eylemlerinden sonra hızlandığı vurgulandıktan sonra, şöyle deniyor:

"İşte mücadelemizin dünya kamuoyunda yaratığı saygınlık ve gelişmenin güçlülüğünü bir türlü engelleyemeyen Türk sömürgeciliği ve onun soldan uzantıları olan çeşitli mihraklar 1986 yılında daha gelişkin bir atılım süreci biçiminde sürececek olan Kürdistan'daki gelişmeler karşısında, mücadelemizi teşhir ve imha etmeyi amaçlayan YENİ PROVOKASYON VE SALDIRILARINI GÜNDEM KÖYMUŞ BULUNMAKTADIRLAR. HAMBURG'DA KÜRŞAT TİMURÖĞLU'NUN VURULMASIYLA BAŞLAYAN VE KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİNE KARŞI GELİŞTİRİLEN PROVOKASYON VE SALDIRILAR ÇEŞİTLİ ARD NİYETLİ VE KARANLIK GÜÇLERİN PKK'YI TEŞHİR VE TECRİT AMACIYLA BAŞVURDUKLARI SİNSİ VE PLANLI BİR ÇABADIR."

Bildirinin devamında şöyle denmektedir:

"... Partimize mal edilmek istenen BU OLAYIN GERÇEK SİYASAL SORUMLULARI Dev-işçi, GAL-Hamburg ve TAZ üçlüsünden oluşan; Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini engellemek isteyen güçlerin kendisidir."

Bildirinin devamında, "aylar öncesi" Dev-işçi, GAL-Hamburg ve TAZ'ın değişik isimler altında "Dev-işçi'den kişilerin hayatının tehlikede olduğu, bunların geleceğinin sağlama alınması gerektiği" yönünde propaganda yaptıkları, PKK'yı "ölüm listeleri" düzenlemekle suçladıklarını belirtiyor ve şöyle diyor-

lar:

"İşte 'ölüm listeleri düzenleyen' bu iddia sahipleri çeşitli provokasyonların siyasi yasal zeminini oluşturmuş ve ardından da DEVRİMCİ İŞÇİ'DEN OLDUĞU SÖYLENEN —Sanki PKK'lılar Kürşat'ın kimden olduğunu bilmiyorlar! —BN— adı geçen ŞAHİS VURULMUŞTUR. BİRKAÇ AY ÖNCE SİYASAL ZEMİNİ YARATILAN OLAYIN GERÇEK SORUMLULARI BU ZEMİNİ YARATANLARIN KENDİSİDİR."

Yine bildiriye, Devrimci İşçi'nin Kürşat'ın kimlerin vurduğunu araştırmadan, "başka ihtimalleri dikkate almadan" olayı PKK'nın sırtına yıkmaya çalıştığı belirtiliyor ve şunlar söyleniyor:

"Ulusal kurtuluş mücadelemizi TEŞHİR VE TECRİT ETMEK AMACIYLA BAŞVURULAN BU PROVOKASYONUN ZEMİNİNİ YARATANLAR BUNUN GERÇEK SORUMLULARI VE ASIL SUÇLULARIDIR."

Buraya kadar yaptığımız alıntılarla özetlediğimizde, PKK'nın olaya nasıl yaklaştığını açıkça görmekteyiz. Ona göre:

— Kürşat Timuroğlu'nun öldürülmesi, "Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini karalamak, saygınlığını yıkmak için "Türk sömürgeciliği ve "sol" maskeli uşaklarının ortaklaşa giriştikleri" bir provokasyondur.

— Bu provokasyonun —Birinci alıntıda Türk sömürgecileri vardı; sonra bu da kalkıyor —BN— siyasi zeminini yaratanlar, Dev-işçi, GAL-Hamburg ve TAZ'dır. PKK'nın bu zeminin yaratılmasında en ufak bir payı yoktur.

— Bu provokasyon zeminini, "sinsi ve planlı bir şekilde" Dev-işçi, GAL-Hamburg ve TAZ tarafından yapılmıştır.

Sözün kısası, Kürşat PKK'nın "ulusal kurtuluş mücadelesini" engellemek, saygınlığını yıkmak, vs. için Türk sömürgecileri ve "sol" maskeli uşakları tarafından bir provokasyon sonucu ÖLDÜRÜLMÜŞTÜR.

Dev-işçi'yi, hiçbir kanıta dayanmaksızın, ve başka ihtimalleri de dikkate almaksızın, suçu PKK'nın sırtına yıktığından dolayı eleştirenler kendileri ise, yukarıda uzunca alıntılarla gösterdiğimiz "çok sağlam"! ve bir o kadar da "bilimsel"! kanıtlarla olayı açıklıyorlar!

Biz, Kürşat'ın öldürülmesi olayının, Dev-işçi, GAL-Hamburg ve TAZ tarafından "anti-PKK kılıfı" ve Türk şovenizmini yayma temelinde kullanıldığını, hiçbir kaçamak yoruma meydan vermeyecek açıklıkla hem çıkardığımız ve "ce naze töreni"nde dağıttığımız bildiriye, hem de burada bir kez daha tespit ediyoruz. Ancak bu olgudan hareketle, Kürşat'ın öldürülmesi için zemin yaratanların yalnızca bunlar olduğu değerlendirmelerini yapmıyoruz. Ve bu değerlendirilmeleri kökten yanlış, ispatsız, ve KARŞI-DEVİRİMİN İŞİNE YARAYAN, PROVOKASYON ORTAMINI KÖRÜKLEYEN, ORTAMIN BU HALE GELMESİNDE ESAS ROLÜ OYNAYAN PKK'NIN SORUMLULUĞUNU GÖZLERDEN GİZLEYEN TESPİTLER OLARAK REDDEDİ-

YORUZ.

Bildiride devamla: "Nerdeyse sokakta kalp krizi geçirerek hayatını kaybedenlerin ölü - münden bile" PKK'nın sorumlu tutulmaya çalışıldığı belirtilmekte, ve bu yöntemin iftira cılık olduğu vurgulanmaktadır.

Biz, burada tespit edilene benzer bir yön temin, Türk devletinin Tercüman, Hürriyet, Milliyet gibi gazeteleri ve "anti-PKK'cılık" temelinde hareket edenler tarafından da kullanıldığı gerçeğini görmemezlik yapmıyoruz. Bu açık bir olgudur. Ne var ki, bunun olgu olduğu kadar, PKK'nın da "her toz kalkan yer - de" anti-PKK'cılık arama yaklaşımının bir o kadar gerçek olduğu bizim için açıktır.

Bildiride üzerinde durmak istediğimiz bir diğer konu ise şudur: Bildiride Dev-İşçi "yetkilileri için" şöyle denmektedir:

"Bu olay ardından içine girdiğiniz tutumu nuzla **bilinmeyen yönlerinizi** açığa vurdu - nuz. Nasıl işbirlikçiler ve karanlık güç - lerin piyonları olduğunuzu kanıtladınız. Hiçbir gerekçeye dayanmadan içine girdiği niz ajanlık ve ihbarcılık çabaları ve yurt severleri tehdit etme girişimlerinize hal kımıza karşı büyük suçlar işlemekte olduğunuzu bilmelisiniz.... Mücadelemize yöne lik geliştirilen iftira, karalama ve işle nen suçlara karşı asla taviz vermeyeceğiz ve tüm karşı-devrimci yönelimlere karşı HER TÜRLÜ MÜCADELEYİ SÜRDÜRMEKTE KENDİMİZİ ÖZGÜR HİSSEDİYORUZ."

Burada ilk belirtilmesi gereken şey, "cun tanın 'sol' maskeli uşakları" denilen insanların, "ajanlık, ihbarcılık" vb. yapımlarını "bu olay" sonrasında PKK'nın öğrendiğini belirtmesinin kendi mantıksızlığı olduğudur. Eğer bu insanlar bu olay öncesinde "Genç Kema listler", "Kemalist katliamcılar", "eli kanlı vampirler" olarak tanımlanmışlarsa, bu aynı zamanda bu insanların askeri faşist cuntaya vs. ajanlık yaptıkları anlamına gelir. Bunun içindir ki, "ajanlık yaptıklarını" bu olay sonrası öğrendiklerini belirtmeleri ya anlam sızlıktır, ya da yaptıkları genel değerlen - dirmelere kendileri de inanmamaktadırlar.

İkincisi: "Her türlü mücadeleyi sürdürmek te özgür" olup olmama sorunudur. Tartışılan bağıntıda burada söylenenlerin anlamı şudur: Askeri faşist cunta ve onun "sol maske - li uşakları", PKK'ya ve dolayısıyla Kürdis - tan ulusal kurtuluş mücadelesine saldırmakta dırlar, onu tasfiye etmeye çalışmaktadırlar. Bu saldırılara karşı PKK her türlü mücadele biçimi ve yöntemi ile cevap verme özgürlüğü - ne sahiptir. Bu, PKK'nın bazılarını haksız ye re ve ispatsız bir temelde, "Cuntanın sol mas keli uşakları" olarak değerlendirdiği birta - kım kişi ve gruplara karşı da şiddet yöntem - lerini bugün de kullanmakta kendini özgür his settiğini söylemesi anlamına gelir. Bir bölü - mü cunta uşağı olduğu ispatlanmamış güçlere

de açık tehdittir. İşte bütün bu sebeplerden dolayı bu tavır da Karşı-Devrimin işine yara yan, kesinlikle mahkum edilmesi gereken bir tavidir.

Burada, Kürsat Timuroğlu'nun öldürülmesi ve bu konuda takınılan tavırla ilgili olan bir başka olaya kısaca değinip geçmek istiy o - ruz.

Kurtuluş örgütü (TKKKÖ) taraftarları, Ulus lararası Kadınlar Gününü Hamburg'da bizim ta raftarlarımızla beraber kutlama temelinde an laşmış, ve eylemin somut hazırlığı için de be raber çalışmışlardır. 8 Mart günü "cenaze tö reni"nde bizim merkezi olarak dağıttığımız bildiri sonrasında, 9 Mart'ta yapılacak olan toplantıya katılmayacaklarını toplantıdan ya rım saat önce açıklamış, ve salonu terketmiş lerdir. Gerekçe, bizim dağıttığımız bildiri y miş!!! Biz bu arkadaşlara, gerekçelerini ya zılı vermelerini belirttik; ancak onlar bu iş teğimizi duymazdan gelip, "Sizinle siyasi il - lişki bundan böyle kurmayacağız" demekle ye - tindiler.

Kurtuluş örgütünün bu tavrı hakkında sade ce şunu belirtmekle yetinelim: Kurtuluş, PKK'yı henüz devrimci bir örgüt olarak görmekte - dir, ama aynı Kurtuluş, PKK'yı karşı-devrim - ci olarak değerlendiren "ortak çağrı" altına imzayı basmaktadır.

O bu tavrıyla, aslında Hamburg Devrimci iş çinin platformunu kabul etmekte, o temelde sorunu ele aldığı belgelenmektedir. Resmi tavrı ise, sadece kağıt üzerinde kalan bir ta vırdan ibarettir.

Yürüyüşte bizim dışımızda doğrudan Kürsat Timuroğlu'nun öldürülmesi üzerine bildiri da ğıtanlar, Partizan ve Dev-Yol oldu. Bunların bildirilerinin içeriği esasta "ortak çağrı" olarak çıkan bildirinin aynısı olduğu için, öz el olarak bu bildiriler üzerinde durmayı ge reksiz görüyoruz.

Bizim dışımızda, doğrudan olayla ilgili ol masa da, "Sol içi çatışmalar kimin işine ya - ramaktadır?" başlıklı bir bildiri Kawa tara fından dağıtılmıştır. Bu bildiride, PKK ile diğer "sol" güçler arasındaki çelişkiler vs. ele alınmaktadır. Bu bildiri bazı önemli ha - talarına rağmen, genelde olumlu bulduğumuz bir bildiridir. Bunun üzerine burada uzun boy lu durmak —şimdilik— istemiyoruz.

Faşist Türk devletinin hiç bir saldırı ve tehdidi Kürt ulusunun varlığı ve ulusal kurtuluş mücadelesini yok edemez!

"Halklar hapishanesi" olarak nitelediğimiz T.C devleti, bütün tarihi boyunca, varolan bütün uluslarla azınlıklar üzerinde zora dayalı, planlı ve kanlı bir politika izlemiştir. Bu politika bugün de bütün yönleriyle, başta Kürt ulusuna yönelik olarak uygulanmaktadır.

12 Eylül askeri faşist cuntasının işbaşına gelmesinden sonra, genel olarak devrimci ve komünist hareketlere, özel olarak da "Kürt" örgütlerine karşı izlenen yoketme politikası oldukça açık bir şekilde uygulanmış; cunta bu alanda önemli "başarılar" elde etmiştir. Genel olarak devrimci hareketin çok ağır darbeler yemesi gerçeğinden hareket eden askeri faşist cunta, "Köklerini kazıdık", "Bitirdik" de magojilerini alabildiğine yoğunlaştırarak bu temelde kitleleri aldatma, devrim mücadelesi ne karşı kullanabilme yönünde yoğun bir çaba içine girmiştir.

İşte tam da bu propagandanın ayyuka çıktığı bir ortamda Türkiye Kürdistanı'nın belli ilçelerinde 1984 15 Ağustos'unda PKK önderliğinde, "halk savaşı" denilen "öncü savaşı" başlatılmıştır. Bu eylem, diğer bazı özellikleri yanında, askeri faşist cuntanın "Bitirdik", "Köklerini kazıdık" gibi demagojik propagandasının etkisinin kırılmasında küçümsemez bir rol oynamıştır. Bu gerçeğin de bir sonucu olarak, askeri faşist cunta Kürt ulusuna ve onun bir parçası durumunda olan ve bu çünkü konumuyla Kürt ulusal hareketinde öne çıkan PKK'ya karşı azgın bir saldırıya geçmiştir. Bu saldırılar hem fiziki, hem de ideolojik olarak yoğun bir şekilde sürdürülmektedir.

Bu baskı ve yoketme politikası sonucu günümüzde Kürt ulusu en karanlık günlerini yaşamaktadır. Baskı ve yoketme politikasının bunca azgın ve yoğunlaşmış olması, doğrudan doğruya Kürt ulusunun ulusal bilincinin ve ulusal kurtuluş hareketinin boyutlarının yükseliyor olması gerçeğinde yatmaktadır.

*

Son dönemlerde faşist Türk hakim sınıfları sırf Kürt ulusal hareketini bastırmak ve yok etmek amacıyla "Özel Harp Dairesi"nin için -den bir bölümü —ki bu bölüm en önemli bölümdür— sırf bu işle görevlendirmiştir. (Bkz. "Serxwebûn"da çıkan "Kürdistan'da Özel Harp" başlıklı yazı dizisi)

Özel Harp Dairesi'nin ilgili bölümünün önderliğinde Türkiye Kürdistanında son bir kaç

ay içinde yapılanlara bir bakıldığında, Kürt ulusunun üzerindeki milli baskının boyutları görülebilir.

Özel Harp Dairesi'nin ilgili bölümü, PKK'nın şahsında Kürt ulusal hareketine azgınca saldırılmaktadır.

Türkiye Kürdistanı'nda; sadece Türkiye Kürdistanı da değil, zaman zaman Irak Kürdistanı'nda da PKK militanlarını ve PKK militanlarına yardım edenleri katle ederken, hapishaneleri-işkencehaneleri doldururken; bir yandan da PKK militanlarına yöre halkının destek vermesi için, yöre halkının dini inançlarını, örf ve adetlerini de istismar ederek yoğun bir şekilde propaganda yürütmektedir. Bu propaganda hem yazılı hem de sözlü olarak yapılmaktadır.

Bu propaganda ile bir yandan Kürt diye bir şeyin olmadığı, Türkiye'de yaşayanların tümünün müslüman ve Türk olduğu, Türkiyenin vatanı ve milleti ile bölünmez bir bütün olduğu, PKK'luların ise bölücü olduğu, eşkiya olduğu, Allahın eşkiyalara karşı olduğu, eşkiyalara karşı savaşta Türk devleti ile birlikte mücadele edilmesi gerektiği teması işlenmektedir.

15 Ocak tarihli "Milliyet", helikopterler ile dağıtılan bir broşürden şu alıntılar yapıyor:

El ilanlarında "Kuran-ı Kerim"den bazı alıntılar yer alıyor. "Bakara Suresi"nin 190'ıncı ayeti olan "Sizle savaşanlara karşı Allah yolunda siz de savaşın. Allah, tecavüz-kârları sevmez" sözleri bulunan bu çağrılarda şu ifadeler yer alıyor:

"Vatandaş, bölücü çete mensupları, seni dininden, çocuklarından, eşinden, vatan, bayrak ve ahlak gibi kutsal değerlerinden koparmak istiyor. Onlara karşı savaşmak, senin gibi her Müslüman'ın görevidir. Bu görevi, savaşan gençlik kuvvetlerine yardımcı olarak yap. Günahsız yavruların kanının yerde kalmaması, eşkiyadan yaptıklarının hesabını sormayı, eşkiyanın ölü veya diri yakalanması için senin güvenliğinin için çalışan askerine yardımcı ol."

...

"Bu zamana kadar birçok günahsız insanın çeşitli kötülükler yaptın. Bu kötülükleri, isteyerek, istemeyerek veya tehdit ile yapmış olabilirsin. Yaptıklarından pişmanlık duysan da, duymasan da, önünde üç yol var. Bunlardan biri, İsveç ve Danimarka'da PKK'nın kurucu üyelerinin arkadaşlarının öldürülmesi olayında olduğu gibi, senin de bir gün dost bildiklerince öldürüleceğin. Diğer, gücü ve kuvveti dünyaca bilinen Türk Silahlı Kuvvetleri tarafından yok edilceğindir. Özellikle bu konuda emin olma. Öteki ise, T.C. Devleti'nin çıkardığı yasadan faydalanmandır. Suçlarına suç eklemeden, zararın neresinden dönersen kârdır misali, devletin uzattığı eli tut. En yakın komutanına teslim ol. Dağlarda, mağaralarda aç, susuz, boş yere soğukta titreyerek ölümlü bekleme. Zira, seni mağsa olarak kullananlar her türlü hükmü içinde, gerçeklere kulakları tıkah yaşamlarına devam ediyorlar."

Türk hakim sınıfları, Kürt ulusuna ve PKK ya karşı ideolojik saldırılarında öylesine iğ renç yöntemler kullanıyorlar ki, bu yöntemler bile onların çürümüşlüğüne açıkça belgelemektedir. Mesela onlar, Türk ve Kürt halkı arasında önemli ölçüde yerleşmiş olan "Ermeni düşmanlığı"nu kaldıraç olarak kullanmak için "Apo"nun "Ermeni asıllı" olduğu yalanını bile yaymakta hiçbir tereddüt etmiyorlar. Yine onlar, Kürt halkının feodal ahlak anlayışını kirli emelleri için kullanmak amacıyla "Apo" nun karısının "örgüt orospusu".. vb. olduğu demagojisini pervasızca yaymaktadırlar.

İşte Türk faşistlerinin zavallılığını da gösteren broşürden bazı alıntılar:

"Bir yandan 'Kürt' diyerek Doğu ve Güneydoğu'daki Türk aşiretlerini bölmeye çalışıyorlar. Diğer yandan da dağıttıkları bildirilerde başka dil kullanıyorlar ve yazıyorlar. Acaba gerçekte 'Kürtçe' diye bir lisan mı yok? Var da bu bölücüler mi bilmiyorlar? Alfabezi yok da yazamıyorlar mı? Yoksa ne yaptıklarının farkında olmadan öze öze Türk olan sana ana dilin Türkçe ile hitap etmek zorunda kalyorlar? Çünkü gerçekte bu çeteler ne senden, ne benden biri değildir. Çünkü onlar bizden biri değildir. PKK ve diğer bölücü çeteler Türkiye'yi bölmek isteyen ülkelerin ajanlarıdır."

"Çete başı Apo'nun karısı Kesire Öcalan Hollanda'da eşkıyaya mensup Hüseyin Yıldırım ile yaşamaya başlamıştır. Bundan böyle Kesire Öcalan, Hüseyin Yıldırım'a karılık edecektir. Kesire Öcalan'ın fahişeliğini onaylayan izni bizzat Abdülkâh Öcalan vermiştir. Onların komünist düzeni, örf ve adeti, töreyi, insanlığı, namusunu, ailesini, anayı, babayı reddeder."

Bu temaların yanında, Türk devletinin ve ordusunun çok güçlü olduğu, yöre halkının devlet ve ordu ile birlik olduğu, bu bölücü eşkiyanın bir avuç olduğu, yöre halkının desteğine sahip olmadığı ve her an yokedilebileceği, bunların halka karşı oldukları vs. vs. anlatılmaktadır. Hakim sınıfların boyalı basını bu arada "sol" kaynaklara da dayanarak her gün PKK'nın dağıldığı, bittiğini de yaymaktadır.

PKK dağılıyor

DIŞ HABERLER SERVİSİ

SOL örgütleri tarafından duyulmuş, dağılmakla karşı karşıya kalan yasadışı Kürdistan İşçi Partisi (PKK) ile, Avrupa'daki diğer ayrılıkçılar arasındaki müttefiklik koptu.

Önceki gün, Batı yaygın organlarına dağıtılan bir bildiriye, Türkiye'deki gizli "Partizan" örgütü, İsviçre'de halen tutuklu bulunan 10 yasadışı Türkiye'ye iade edilmesini duyurarak, bundan PKK'yı sorumlu tuttu.

25 Ağustos 1985 tarihinde İsviçre

Türkiye'deki gizli "Partizan" örgütü Batılı yayın organlarına dağıtılan bildiriye, İsviçre'de halen tutuklu bulunan 10 yasadışı Türkiye'ye iade edilmesini duyurarak, PKK'yı suçladı

re'nin Basel kentinde düzenledikleri yürüyüşü, yaklaşık 150 kadar silahlı PKK militan tarafından saldırıya uğradığına belirtir. "Partizan" örgütü, polisin müdahalesi sonucu, çok sayıda üyesinin tutuklandığını öne sürdü. "Partizan" örgütü, PKK militanlarının verdikleri yanlış ifadeler sonucu, 10 kadar mensubunun halen hapisinde olduğunu bildiriyor;

bunların ilica dilekçelerinin reddedildiğini ve sınır dışı edilmelerine karar verildiğini belirtiyor.

Avrupa'nın her ülkesinde, PKK'nın, kendi içinden ayrılanlara ve diğer bazı örgütlere karşı silahlı eylemlerini sürdürdüğünü duyuran "Partizan", PKK'yı, sınır dışı kadar Avrupa'da alın kışının ölümlü, iki kişinin de ağır yaralanmasından sorumlu tutuyor.

PKK, can çekiyor

Başına dağıtılan bildiriye, Avrupa'da ayrılıkçılar arasındaki kavga son günlerde doruk noktasına ulaşmış belirtiyor, "PKK'nın Kürdistan'ın örgütüne" gerekçeyle giriştiği eylemler sert bir şekilde eleştirilerek, "Bu çarpışmalar gerekçe olarak PKK'nın can çektiğini gözler önüne sermektedir" deniyor. Bildiriye, PKK'nın bu kanlı olaylarla örgütün parçalanmasının önüne geçmeye çalıştığı ileri sürülüyor.

Diğer yandan ise yoğun bir şekilde operasyonlar yapılmakta, yöre halkı zorla ihbarcılığa yöneltilmek istenmektedir. İhbarcılığa yönelmeyenlere ise işkence yapılmakta, işken celerde katledilenler için "Kaçarken vuruldu", "Bunalım geçirerek karakolun penceresinden atladı, öldü" vb. vb. gibi gerekçeler ileri sürmektedirler. İşkencede katledilenlerin cesetleri karakolların bahçelerine gömülmemekte, ailelerine teslim edilmemektedir. Cesetleri isteyenler olursa ve bu isteklerinde diretilirse, o zaman da köyler boşaltılmakta, köy halkı zorla sürgüne gönderilmektedir. Kürdistan'da işkence ile katledilenlerin bir bölümünün resmi afişlere basılarak arandığı ilan edilmektedir. Bugün Kürdistan'da insanlar kaybolmakta, akibetleri belli olmamaktadır. Bu durumda yüzlerce insan vardır. Bu insanların tümü, faşist kolluk kuvvetleri tarafından katledilmiştir.

Kürdistan'da bu fiziki baskıların yanı sıra, köylerin, okulların isimleri değiştirilmekte, yeni doğan çocuklara Kürt isimleri kullanılması yasaklanmaktadır. Son olarak Tunceli iline bağlı sekiz lisenin ismi değiştirilmiştir. Değişiklikler şöyle:

"Tunceli Lisesi (Kalan da deniliyordu): Cumhuriyet, Ovacık Lisesi: Mareşal Fevzi Çakmak, Pertek Lisesi: Mustafa Kemal, Pülümür Lisesi: Gazi, Tunceli Endüstri Meslek Lisesi: Namık Kemal, Tunceli Kız Meslek Lisesi: Halide Edip, Hozat Kız Meslek Lisesi: Zübeyde Hanım, Tunceli Ticaret Lisesi: İsmet İnönü." (Hürriyet, 25 Şubat 1986)

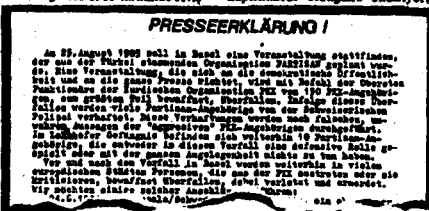
Görülebileceği gibi, yeni konulan isimlerin hepsi Kürt ulusuna kan kusturanların, ya da yakınlarının ismidir; ya da kan kusturmayla özdeşleşmiş olan isim: "Cumhuriyet".

Bölgedeki yatılı okulların müdürlüklerine asker emeklileri getirilmiştir. Bütün Cumhuriyet dönemi boyunca bölgedeki okullar, özel olarak da yatılı okullar, Kürtlerin asimile edilmesinin en önemli araçları durumundadır. Bugün hala bu konularını sürdürmektedirler. Bunun için bunların başına asker emeklileri getirilmektedir.

Kürdistan'da 11 sınır köyü güvenlik gerekçesiyle zorla boşaltıldı. Boşaltılan köylere kolluk kuvvetleri yerleştirilecek. Amaç: özellikle bugün açısından PKK'luların giriş çıkışını engellemek.

Suriye ile olan sınır boylarında fiziki engeller çoğaltıldı. Burjuva basını bu engelleri öve öve bitiremiyor. Irak ve İran'la olan sınırda ise coğrafi koşullar nedeni ile aynı fiziki engellerin konulmasının mümkün olmaması nedeniyle bu sınır boylarına asker yığılarak, adeta etten duvar örülmek isteniyor. Askerin yığılmasına paralel olarak ise, sınırın yakın yerlerdeki köyler boşaltılıyor.

Özel Harp Dairesi, "Doğu Bölümü" önderliğinde PKK'ya ve onun şahsında Kürt ulusal hareketine karşı saldırılarını giderek yoğun -

Avrupa basınına dağıtılan Partizan adlı yasadışı sol örgüt tarafından Avrupa başına dağıtılan bildirilerde PKK sert biçimde kınanıyor ve kanlı eylemlerinin listesi veriliyor.

laştıracak sürdürüyor. Bölge halkına hitaben yazılmış onbinlerce bildiri ve broşür, helikopterlerle dahi en küçük yerleşim birimleri ne varıncaya kadar atılıyor. Bunların dışındada, doğrudan PKK militanlarına seslenen bildiriler de yazılıp, en ücra köşelere dahi atılıyor. Köylerin giriş-çıkışlarına, dağ başlarına, görülecek yerlere asılıyor. Bu bildirilerle, broşürlerle bir yandan halkın desteğini engellemeye çalışmak, diğer yandan ise PKK'lı militanların morallerini bozarak teslim olmalarını sağlamak amaçlanıyor. PKK militanlarının teslim olmalarını sağlamak, morallerini bozmak ve halkın bugün belli ölçülerde verdiği desteğini çekmesi, ve bu desteğin süreç içinde gelişmesini engellemek için her yola başvurulmaktadır. Bunların birkaçını saymak gerekirse:

- PKK'lı militanların önünde 3 yolun olduğu; ya teslim olarak devlete kendilerini affettirmek, ya PKK önderliğince öldürülmek, ya da gücü dünyaca bilinen Türk ordusu tarafından öldürülmek;

- PKK'lı militanlar aç-susuz dağlarda, mağaralarda, soğukta kalırken PKK önderliğinin lüks villalarda Türk ordusunun korkusundan uzak yaşadığı;

- PKK'nın kendi militanlarını bile vurduğu, kendisinden ayrılan herkesi vurduğu;

- PKK'ya kendi dışındaki bütün Komünistlerin karşı olduğu;

- PKK'nın çökertildiği, vs. vs.'nin yoğun bir şekilde propagandası yapılmaktadır.

Tam da bu bağlamda, "Pişmanlık Yasası" -nın Kürdistan somutunda yoğun bir propaganda ile savunulması, özel olarak PKK taraftarlarına "Teslim ol" çağrılarının yapılması, hakim sınıfların sürdürdükleri ideolojik ve siyasi mücadelenin boyutlarının ne kadar önemli ve ciddi olduğunu göstermektedir.

Devletin bu propagandasına yakın, hatta bazen bütünüyle aynı propagandanın, kendine devrimci, komünist, solcu diyen örgütlerce de yapılması, ve bizim devrimci olarak değerlendirildiğimiz örgütlerin de kendilerini bu propagandanadan ayırmamaları, Türkiye devrimci hareketinde Büyük-Türk şovenizminin ne kadar etkin olduğunu da bir göstergesi olmuştur.

Başka halkları ezen halkların özgür olamayaacağı ilkesinden hareket eden komünistler, işçi sınıfımız, köylülük ve emekçi halkımız içinde sosyal-şovenizmin açtığı tahribatları yokedeceklerdir.

Türk hakim sınıfları Kürt ulusunun ulusal uyanışını ve ulusal kurtuluşunu engellemek, bastırmak için hangi yola başvurursa vursun, bunu engelleyemeyecektir. Bugün varolan, zor gücüyle yaratılmış olan birlik yerle bir edilecektir. Bunu hiçbir güç engelleyemez.

Hakim sınıfların bütün uğraşları boşuna -dır. Onlar M.Kemal döneminde onbinlerce Kürt köylüsünü katlettikleri, zorla yerinden-yur-

dundan sürdürdükleri, yoğun bir şekilde Kürt olmadığını, Türkiye'de yaşayan herkesin Türk ve müslüman olduğunun propagandasını yaptıkları, Kürtleri asimile etmek için, yazısını bıraktım, Kürtçe konuşmayı bile yasakladıkları halde; bugün hala bunlar fazlasıyla yapıldığı halde; Kürt ulusunun ulusal uyanışı ve ulusal kurtuluşu için mücadelesi engellenememiştir. Ve engellenemeyecektir de.

Nasıl ki hakim sınıflar ellerindeki bütün araçlarla sömürü düzenlerini devam ettirmek için proletaryanın ve emekçilerin çıkarlarını savunan komünistleri yok edemedi ise; nasıl ki işçi sınıfının mücadelesini durduramadı ise; Kürt ulusunun da ulusal kurtuluşunu durduramayacaktır. Hakim sınıfların azgınsal dırıkları ancak geçici yenilgilere neden olabilir. Başka birşeye değil.

Hangi ulustan olursa olsun, komünistler uluslar arasında zorla kurulmuş birliklere, il haklara karşı olmuşlardır.

Hangi ulustan olursa olsun, komünistler ulusların gönüllü birliğinden yana olmuşlardır. Ulusların gönüllü birliğinin sağlanabilmesi için ise komünistler iki görevle karşı karşıyadırlar.

Hangi ulustan olursa olsun, komünistler işçi sınıfının ve emekçilerin birliğinden yana olmuşlardır.

Türkiyeli komünistler de Kürt ulusunun "Mısak-ı Milli" sınırları içinde, TC devleti içinde zorla tutulmasına karşıydılar. Ve bütün güçleri ile bu zoraki birliğin yıkılması için savaşırlar.

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına bizzat ulusun kendisinin özgürce karar vermesini savunurlar. Günümüzde ulusların ulusal baskıdan gerçekten kurtulmalarının tek yolu proletarya önderliğinde yapılan devrimlerdir. Proletarya önderliğinde yapılmayan ulusal kurtuluş mücadeleleri, ve bu savaşlar sonucu kurulan ulusal devletler, ulusal baskının bir bütün olarak ortadan kaldırılmasının araçları olamazlar.

Ama proletarya önderliğinde olmasa bile, her ulusal hareketin bir demokratik yanı vardır. Bu demokratik yanı Komünistler kayıtsız şartsız desteklemişlerdir.

Türkiyeli Komünistler de Türkiye'deki Kürt ulusal sorununa bu bakış açısı ile yaklaşır -lar.

Bunun için de şiarları:

- Bütün uluslar için tam hak eşitliği!

- Ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı!

- Bütün ülkelerin işçilerinin (ve ezilen halkların) birleşmesi!

dir.

1.4.1986

HAİTİ... FİLİPİNLER...

Halk yığınları mücadeleye ediyor

Burjuva klikleri nöbet değiştiriyor

Şubat ayında, bütün dünyada teşhir ve tecrit olmuş, ülkelerinde halk yığınlarının nefretini kazanmış iki faşist diktatör daha devrildi.

Önce Haiti'deki, babası kan emici diktatör "Papa Doc Duvalier"den 1971'de yapılan bir "Anayasa değişikliği" ile "ömür boyu cumhurbaşkanı" olarak iktidarı devralan Jean Claude Duvalier (Baby Doc) Haiti'yi terketmek zorunda kaldı.

Ocak ayından itibaren ülkenin hemen her alanını kapsayan "açlığa-yoksulluğa karşı" kitlerle gösterileri, Jean Claude Duvalier'ye doğrudan bağlı "Gönüllü Ulusal Güvenlik" birlikleri (Tontons Macoutes)'nin faşist şiddetiyile bastırılmaz hale geldi. Başlangıçta bu faşist güçlerin her ateş açışında dağılan kiteller, giderek "ölümü, böyle yaşamaya tercih edilen an" gelip çatışığında, kurşun yağmuru altında da yürüdü zulumün üstüne. Yalnızca başkent Port Au Prince'te 70 Haitili işçi-köylü-işsiz bu gösterilerde 10 gün içinde hayatını kaybetti. Ama kitlelerin ayaklanması ezilmek bir yana, giderek yükseldi; ve şiddete karşı şiddet günün eylem şiarı haline geldi. Halk yığınlarının yıllardır biriken öfkesi, gösterilerde halk yığınlarının eline geçen "Ulusal Güvenlik güçleri" mensuplarının; 27 yıldır ülkeyi adeta bir krallık gibi yöneten Duvalier ailesinin iktidarının dayandığı bu siyahı gücün mensuplarının üzerine boşaldı.

Şubat başına gelindiğinde, artık Baby Doc'un iktidarda kalamayacağı, eğer emperyalist güçler bu kişiye destekte devam ederlerse, halk yığınlarının nefreti ve öfkesinin bir bütün olarak emperyalizme karşı yöneleceği; Haiti'de eğer zamanında müdahale edilip, halk yığınlarının hareketi "düzenli yollara" akıtılmaz ise, emperyalizmi kendine hedef alması muhtemel gerçek bir halk devriminin günde me geleceği gün gibi açıktı. Böyle bir durumda, öteden beri "uzak görüşlü"(!) bir politika ile Baby Doc diktatörlüğünü eleştiren emperyalist güçlere yenilerinin katılması kaçınılmazdı. Öyle de oldu.

Papa Doc'un ve ardından da Baby Doc'un en büyük destekçilerinden ABD emperyalistlerinin dışişleri sözcüsü Larry Speak, 31 Ocak Cuma günü yaptığı basın toplantısında, Baby Doc'un ailesi ile birlikte Haiti'yi terkettiğini, ve bir cuntanın iktidarı ele aldığını açıkladı. Ama görüldü ki, zamanlama konusunda Baby Doc ile anlaşma tam değildir. Baby Doc, Haiti'yi Amerikalı efendilerinin dediklerinden bir hafta sonra, 7 Şubat Cuma sabahı

ABD'nin tahsis ettiği bir uçakla terketti. Şimdi bu halk düşmanı faşist Fransa'da siyasi iltica almaya çabalıyor. Bir zamanlar onun baş destekçileri olan emperyalist efendileri ise şimdi artık işe yaramaz olan bu uşaklarını kafalarından nasıl atacıklarını bir türlü bilemiyorlar.

Baby Doc faşistinin Haiti'yi terketmek zorunda kalışı, kuşkusuz açlıktan-zulümden bıçağın kemiğe dayandığı noktaya gelen halk yığınlarının korkusuz mücadelesinin doğrudan bir sonucudur. Halk yığınlarının mücadelesi Baby Doc'un kovalanması hedefine varmıştır. Ama Baby Doc'un yerine işbaşına gelenler, Haiti halkının çıkarlarının savunucusu olanlar değil; Baby Doc'un da hizmet ettiği emperyalistlerin, ve Haiti hakim sınıflarının temsilcileridir. İktidarı ele geçiren cunta, öncelikle Haiti ordusunun elemanlarından oluşmaktadır. Cunta şefi, Baby Doc döneminin genelkurmay başkanı olan General Nemphy'dir. Yani hakim sınıflar açısından, ve emperyalistler açısından Haiti'de gerçek anlamda kaybedilmiş birşey yoktur. Olan bir nöbet değişikliğidir. Emperyalistler kendi çıkarlarını kökten tehlikeye girdiği noktada, bir işbirlikçilerini kızgın bir patates gibi kaldırıp atmışlar, yerine bir başkasını; daha demokratik görünümü, halk yığınlarının nefretini o kadar kazanmamış olan bir cuntayı geçirmişlerdir.

Şubat ayı içinde devrilen ikinci kanlı faşist Filipinler'de Marcos oldu. Halk yığınlarının gözünde iyice nefret kazanmış, her geçen gün yığınların daha çok boy hedefi haline gelen, Filipinler'i ABD emperyalistlerinin sadık bir işbirlikçisi olarak 20 yılı aşkın bir süredir yöneten Marcos, iktidarına meşru bir görünüm verebilmek amacı ile, biraz da emperyalist efendilerinin zorlaması ile, genel seçim yapacağını ilan etti.

Genel seçimlerin Şubat ayında yapılacağını ilan edilmesi ertesinde, Filipinler'deki muhalif güçler, bu seçimlere karşı tavırlarını belirlediler. Daha büyük polemik döneminde SBKP revizyonistlerinden kendini ayırmış olan Filipinler Komünist Partisi ve onun önderliğindeki Yeni Halk Kurtuluş Ordusu, en başından seçimlerin Marcos diktatörlüğünün yüzüne maske geçirmek için yapılan bir sahtekarlık olduğu gerekçesi ile boykot tavrı takındı. Ve bu boykot tavrı, bütün Marcos diktatörlüğü döneminde sürdürülen gerilla eylemlerinin daha da arttırılması ile birleştiril

di. Filipinler Komünist Partisi'nin etkisizlikteki güçler dışındaki muhalif güçler ise, bizzat kendisi bir toprak ağası aileden gelen, Marcos gibi Filipinler'de hakim sınıflara dahil olan Cory Aquino'nun önderliğinde bir geniş cephede birleşerek seçimlere katıldılar.

Seçim kampanyası, halk yığınlarının Marcos diktatörlüğüne karşı nefretinin dile getirildiği gösterilerin kampanyası olduğu gibi; Cory Aquino önderliğindeki burjuva muhalefetin halk yığınlarının Marcos'a karşı duyduğu nefreti, kendi iktidar mücadelesinde kullanacağını da açıkça gösterdi. Kampanya Marcos'un seçimleri kaybedeceğini açıkça gösterdiği noktada, emperyalist efendiler; seçim programına ne ABD üslerinin millileştirilmesi, ne de toprak dağılımı gibi temel talepleri almamış olan, kendisinin emperyalizmin çıkarları açısından Marcos'un gerçek alternatifi, ülkenin "komünist olmaması için" tek alternatif olduğunu inanılır bir şekilde ortaya koymuş olan Aquino'yu destekler konuma geçtiler. Bu destek seçimler yapıldı da, ilk sonuçlar alınmaya başlandığında, ve Marcos yönetimi kesin sonuçların açıklanmasını sürekli geciktirmeye başladığında çok açık bir hal aldı. Marcos'un kendini "seçim galibi" ilan ettiği gün, Amerika Birleşik Devletleri Dışişleri Bakanlığı adına yapılan açıklamada, "Bayan Aquino" seçimin galibi olarak kutlanıyordu. Batı Avrupalı emperyalistlerin çoğu açısından ise Marcos'a karşı Aquino zaten "demokrasi"yi temsil eden adaydı!

Sonunda, Marcos kendini seçim galibi ilan etti. Ona karşı Cory Aquino kendini seçim galibi ilan etti. Marcos'un genelkurmay başkanı, yanında bazı kuvvet komutanları ile birlikte Marcos'u tanımadığını ilan etti. Marcos son bir güç denemesine girişti. Kendine sadık askeri birlikleri Genelkurmay Başkanı ve bazı komutanların bulunduğu kışla üzerine gönderdi. Birliklerin önü onbinlerle, silahsız ve fakat kararlı kitle tarafından kesildi. Bizzat isyanı bastırmaya gidenlerin çoğu "isyancıların" yanına geçtiler.

Ve Marcos, "dostu" ABD senatörü Laxalt'la 17 Şubat'ta yaptığı dramatik bir telefon görüşmesi sonunda, artık zamanın dolduğunu, gitmekten başka yapacak birşeyi kalmadığını anladı. "Dostu" Laxalt bu telefon görüşmesinde Marcos'a, "Zaman geldi. Artık bu işe son ver!" diyor, "Dostu"na, tabii şefi Reagan'dan da alınmış: "Eğer fazla kan dökülmeden bu işe son verilirse, kendisine ABD'de her zaman iltica kapısının açık olduğu" direktifini veriyordu. Bu direktifi alan Marcos, ailesini ve yakınlarını toplayıp, önce Filipinlerdeki ABD üslerinden birine, oradan da Guam'a uçuyordu.

Marcos'un devrilmesi kuşkusuz, aynı Baby Doc'un devrilmesi gibi, halk yığınlarının mücadelesinin doğrudan bir sonucudur. Marcos'u

deviren, Filipinler'i ona dar eden, Filipin işçileri, köylüleri, emekçileridir gerçekte. Ama onun yerine iktidara gelenler, Filipin halkının çıkarlarının gerçek savunucuları değil. Onlar da Marcos gibi, emperyalist devlet ve tekellerin, ve onların Filipinler'deki temsilcilerinin, işbirlikçilerinin çıkarlarının temsilcileri. Kuşkusuz halk yığınlarının hareketinin hızını kesebilmek için bunlar belli tavizler vermek zorunda kalacaklardır. Ama bunların yapacakları muhtemel reformların gerçek amacının yığınların mücadelesini uyutmak olduğu, devrimci bir gelişmeyi engellemek olduğu bir an bile akıldan çıkartılmamalıdır.

Filipinler ve Haiti'deki gelişmeler dünya devrim tarihinde yüzlerce kez yaşanmış gerçekleri bir kez daha yaşattı, gösterdi.

Bir kez daha **halk yığınlarının, emekçilerin** devrimin gerçek öznesi oldukları, halk yığınlarına rağmen bir iktidarın uzun sürede ayakta duramayacağı görüldü.

Bir kez daha, halk yığınlarının mücadelesinin, eğer bu mücadele işçi sınıfının Marksizm-Leninizm ile silahlanmış öncü partisi tarafından yönlendirilmez ise, en iyi halde, nefret edilen bir diktatörü devirebileceği, ve fakat hakim sınıfların bir başka temsilcisinin iktidar mücadelesinin kaldırıcı olarak kullanılacağını gösterdi.

Bir kez daha görüldü ki, emperyalistler için önemli olan şu veya bu kişi değil, kendi çıkarlarıdır. Bu çıkarlar gerekli kıldığında onlar şu veya bu sadık uşaklarından kolaylıkla vazgeçip, bir başkası ile işlerini yürütebilirler.

[Bu bağlamda Rus sosyal emperyalistlerinin Filipinler'deki mücadelede tavrı, bunların niteliği hakkında bilgi vericidir. Rus sosyal-emperyalistleri, Filipinler konusunda belli bir süreden beri, Marcos'u destekleyen, onu en azından doğrudan karşısına almayan bir politika izliyor, buna da "içişlere karışmama" politikası diyordu. Rus sosyal-emperyalistlerinin ticaret çıkarları bunu gerektiriyordu. Marcos'a ABD desteğinin ortadan kalkacağı belli olduğunda, bütün Batılı emperyalistlerin de desteğinin Aquino'ya yöneldiğini gördüğü şartlarda, Rus sosyal-emperyalistleri güya "akıllıca" bir hamle ile, Marcos'u açıktan destekleyen bir tavır takındılar.

Filipinler'deki yeni Sovyet büyükelçisi Vadim Şabalın 19 Şubat'ta, kendini henüz yeni seçim galibi ilan etmiş olan Marcos'a tanıtma belgesini verdi. Ve ülkesi adına "Başkan Marcos'a kazandığı başkanlık seçimleri dolayısıyla en derin kutlama dilekleri"ni sundu. Sovyetler Birliği böylece Marcos'un seçim zaferini kutlama şerefsizliğine sahip tek ülke konumuna giriyordu!

Marcos'un bu kutlama karşısında söyledikleri de ilginçtir. (Devamı s. 31'de)

OLAF PALME'NİN ÖLDÜRÜLMESİ VE PKK'NİN TAVRI ÜZERİNE

İsveç başbakanı Olaf Palme 28 Şubat 1986 'da Stockholm'de kim tarafından yapıldığı belli olmayan bir suikast sonucu öldürüldü. Bunun üzerine, başta Avrupa'daki emperyalist güçlerin sosyal-demokrat sözcüleri olmak üzere dünyanın ne kadar "barışsever", insan haklarının koruyucu meleği varsa, hepsi de aynı anda gözyaşları döküp cinayeti kınadılar ve üzüntülerini dile getirdiler. Bu gözyaşı dökenler cephesi öylesine geniş bir alanı kapsadı ki, ABD başkanı Reagan'dan tutun da, Ecevit'e kadar, Ecevit'ten tutun da PKK'ya kadar uzanan bir cephe, Olaf Palme'nin ardından gözyaşları döktü, ağıtlar yaktı, övgüler dizdi. Bizim için, Ecevitlerin ya da Gorbaçevlerin gözyaşları dökmeleri, hatta Gorbaçev'in parti kongresinde ara vererek saygı duruşunda bulunması ne şaşırtıcı, ne de anlaşılmalıdır. Bizim açımızdan aslında PKK'nın tavrı da tamamen anlaşılırdır. Yalnız bu na rağmen üzerinde durulmasını gerektirecek kadar önemlidir. Önemlidir, çünkü PKK bu tavrı Marksizm-Leninizm adına, "ulusal kurtuluşçuluk" adına takınmakta, ve peşinde sürüklediği binlerce Kürt emekçisini bu politikayla çıkmaz yola götürmektedir.

Olaf Palme'nin öldürülmesi üzerine, başta Hürriyet olmak üzere, Tercümen ve Milliyet gazeteleri bu cinayette de "PKK'nın elinin olduğu" propagandasını olanca hızlarıyla yaydılar.

Bunlar bu yönde yaptıkları propagandada sık sık Baki Karer'e atıfta bulunarak, Baki Karer'in itiraflarda bulunduğu, somut olarak isimler verdiği haberini de alabildiğine yaydılar. Hakim sıvıfların borazanları durumunda olan bu gerici-faşist gazetelerin Baki Karer'e atıfta bulunarak yaydıkları propaganda lara karşı bir cevap niteliğini de taşıyan bir bildiri, 3 Mart 1986'da "PKK Avrupa Temsilciliği" imzasıyla kamuoyuna dağıtıldı.

"Basın-Yayın Kurumları ve Tüm Demokratik Kamuoyuna! Alçakça bir cinayet ve alçakça bir provokasyon sonucu dünya insanlığı bir barış girişimcisini yitirdi" başlığını taşıyan bildiride, Olaf Palme olayı PKK tarafından şöyle değerlendiriliyor:

"İsveç halkı ve dünya insanlığı DEĞERLİ BİR BARIŞ GİRİŞİMCİSİNİ, CIA-MİT-MOSAD işbirliği ve ortak komplosu sonucu, 28 Şubat 1986 tarihinde İsveç'in başkenti Stockholm 'de düzenlenen ALÇAKÇA BİR CİNAYETTE YİTİRDİ.

İsveç başbakanı Olaf Palme'ye yönelen bu komplo ile dünya gericiliği, uluslararası barış girişimlerine darbe vurmak istemektedir. Başbakan Palme'nin de içinde yer aldığı barış girişimleri ve çabalarının arttığı ve gerici çevrelerin daha fazla teşhir olduğu bir dönemde bu cinayetin gerçekleştirilmesi tesadüfi değildir. Böylece barış girişimlerinin önemli bir mensubu katledilerek, barış çabaları da darbenmek istenmektedir."

Bildirinin "Kürt halkının mücadelesi lekelenmek isteniyor" ara başlığı altında ise şu değerlendirmeler yer almaktadır:

"Uluslararası birçok topluluk ve kuruluş, Kürt halkının partimiz önderliğindeki ulusal bağımsızlık mücadelesine sempaticilerini dile getirirken, aynı zamanda bu savaşın meşruluğunu da kabul etmişlerdir.

Tüm bu gelişmeler, başta Türk devleti ve ABD olmak üzere dünya gericiliğini tedirgin etmiştir. BU NEDENLE BİZZAT DÜNYA GERİCİLİĞİ, ELBİRLİĞİYLE YENİ KOMPLOLAR GÜNDEME KOYMAKTA, bu güçler geliştirdikleri provokasyonlarla Kürt halkının bağımsızlık mücadelesini lekelemek istemektedirler.

CIA-MİT-MOSAD işbirliği içerisinde geliştirilen bu komplolar sonucu Ağustos 1985'de İsveç gizli polis örgütü SÄPO tarafından ortaya atılan "PKK Palme'yi vuracak" şeklinde bir iddia ile partimizin adı da bu ALÇAKÇA provokasyona karıştırılmak istendi. Türk basını ve devlet yetkilileri tarafından günlerce işlenen ve TOMÜYLE KARŞISINDA OLDUĞUMUZ yalan ve demagojik iddialarla, partimiz önderliğinde geliştirilen Kürt halkının ulusal bağımsızlık mücadelesi lekelenmek istenmektedir.

Her ne kadar İsveç'te Kürdistanlı yurtseverlere karşı BAZI UYGULAMALAR GÜNDEME GELMİŞSE DE, KÜRT HALKI İLE VAROLAN DOSTLUK İLİŞKİLERİ ZEDELENMEMİŞ, HALKIMIZLA BU BARIŞSEVER İNSANIN DOSTANE İLİŞKİLERİ DEVAM ETMİŞTİR. Bu nedenle CIA-MİT-MOSAD tarafından Başbakan Palme'nin hedef olarak seçilmesi tesadüfi değildir."

"Dünya gericiliği, barış çabalarının önde gelen bir mensubunu katletmekle; bir yandan barış çabalarına darbe vurmak isterken, diğer yandan da özgür bir toplum ve bağımsızlığı için savaşan halkların müca-

delelerini lekelemek istemektedir. Bu hedeflerden biri de YILLARDIR ÇAĞDIŞI BİR SÖ MÜRGEÇİLİĞE KARŞI MÜCADELE VEREN VE HAKLI OLARAK SİZLERİN DE DESTEĞİNİ ALAN KÜRT HAL KİNİN MÜCADELESİDİR."

"İsveç halkına, dünya insanlığının bir BARIŞ GİRİŞİMCİSİNİ, Kürt halkının ise BİR DOSTUNU YİTİRMESİ NEDENİYLE TAZİYETLERİMİZİ İLETİRİZ."

Bildiriden yaptığımız bu uzun alıntıları tezler halinde özetlersek, durum şöyledir:

- Olaf Palme "dünya insanlığının" BARIŞ sa vaşçılarından "DEĞERLİ" bir insandır. Olaf Palme'yi CIA-MİT-MOSAD "elbirliğiyle öldürdüler". Amaçları dünya barışına darbe vurmak, "ezilen halkların bağımsızlık mücadelesinin dostu olan Olaf Palme'yi temizleyerek, bu mücadelelere "leke sürmektir".

- PKK'nın bu olaya adının karıştırılması bir provokasyondur.

- Olaf Palme "Kürt halkının DOSTUDUR". Her ne kadar İsveç'te "Kürdistanlı yurtseverlere yönelik BAZI uygulamalar" olmuşsa da, "Dostluk ilişkileri zedelenmemiştir."

İşte kısaca özetlediğimiz bu temel tezler PKK'nın Olaf Palme olayına yaklaşımının köşe taşları niteliğindedir.

Biz, İsveç emperyalist burjuvazisinin siyasi sözcüsünün ardından "ağıt yakan", "övgüler dizen"; siyasi olarak onun karşı-devrimci karakterini halklara ve proletaryaya teşhir etmeyen, tersine gözlerden gizleyen PKK'nın, bu kruşçev'vari revizyonist tavrını daha fazla eleştirmeden, sözü yine PKK'ya bırakmak istiyoruz. Aynı PKK'nın siyasi sorumluluğunu taşıdığı "Berxwedan"ın Mart 1985 tarihli sekizinci sayısında, "Yurtseverlerin tu tuklanması, İsveç yönetiminin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı olan bir tavrıdır" başlığını taşıyan "SERKEFT" imzalı yazıda, Semir'in öldürülmesinden sonra İsveç hükümetinin kendilerine yönelik saldırılarını artırdığı, bu saldırılarında "Kemal Burkay"ın İsveç polisine yardımda bulunduğu" vs. belirtilir ve yazı içinde şu genel değerlendirme yapılır:

"Bilindiği gibi, İsveç sosyal-demokrasisi, Türkiye'de etkinlik kazanabilmek için, kendine yakın gördüğü Türk sosyal-demokratları desteklemekte ve KUKM'ne değil: FAŞİST TEKELCİ BURJUVAZİNİN İCAZETLİ — DAHA DOĞRUSU YEDEK LASTİĞİ DENEBİLİR — UŞAĞI ECEVİT VE KURMAYA ÇALIŞTIĞI DSP'NE YAPMAKTADIRLAR. Türkiye ve Kürdistan'da gelişen DEVRİMCİ MUHALEFETİ SİNDİRMEK, YANLIŞ YOLLARA SAPTIRMAK İÇİN ECEVİT ve diğerlerine destek olmaktadır." (s.13) (abc)

Dünya halklarının ve özel olarak da "Kürt halkının DOSTU Palme" her nasıl oluyorsa, "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi"ni değil de, Ecevit'i destekliyor. İlk defa Çetin Güngör'ün PKK tarafından öldürülmesinden sonra, İs-

veç hükümeti ile PKK'nın arası gözle görülür ölçüde bozulmuştur. Bu çelişmeler, PKK'yı iş veç'i emperyalist bir ülke olarak değerlendirmeye kadar götürmüştür.

PKK 8 Ağustos 1985 tarihli "özel sayı" da "Şanlı 15 Ağustos Atılımı 1. Yıldönümünde Hal kımıza Kutlu Olsun" başlıklı uzun bir yazıyı yayınlamıştır. Bu yazıda, 15 Ağustos eylemleri çeşitli yönleriyle etraflı bir şekilde ele alınmakta ve değerlendirilmektedir. Bu yazının temel konularından birisi de Avrupa devletlerinin bu eylemler karşısındaki tutumlarını ko nu almaktadır. İşte tam da bu bağlamda, İsveç yönetiminin Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine yaklaşımı ele alınıp değerlendirilmektedir.

Biz belli ölçülerde de olsa okuyucuyu sıkma pahasına, ilgili değerlendirmeyi bütünlük içinde olduğu gibi buraya aktarıyoruz:

Yine, sosyal-demokrat yaklaşımından bahsederken İsveç yönetiminin tutumuna değinmeden geçmeyebiliriz. SPD, Yeşiller'in tavrı, Mitterand yönetiminin Kürt enstitüsü açma girişimleri ve daha bir çok ülkede Kürdistan meselesini kültürel bir hareket düzeyinde tutma çabalarına ek olarak, İsveç hükümetinin komplo ve provokasyonları daha net bir tutumun ortaya çıkmasına yol açmıştır. Yukarıda kısaca değindiğimiz gibi, Avrupa sosyal-demokrat çevreleri özellikle G. Kürdistan'da Kürt hareketinin şiddetlendiği 1970'ler sonrasında, hareketi kendi yörgünlerine sokmak amacıyla çabalarını yoğunlaştırmışlardır. Bunun sadece Güneye sınırlı olmadığı, Doğu, Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'da kapsadığı mevcut gelişmelerden daha iyi anlaşılabilir. Kürt küçük-burjuva reformistlerine dayanarak uygulamaya sokulmak istenen bu politika, 15 Ağustos atılımının ardından hızla açığa çıkmış ve önemli oranda fiyaskoya sonuçlanmıştır. Bu nedenle bu politikanın baş mimarlarından olan ve emperyalistler arasında yapılan işbölümü gereği payına Kürdistan'ın düştüğü İsveç yönetimi mücadelemizi yıpratmaya yönelik çabalarını, bu dönemde daha da yoğunlaştırdı. PKK'yi "terörist" ilan ederken, bazı sempatanları da tutuklayarak ulusal kurtuluş mücadelemizin etkisini zayıflatmak istemektedir. Özellikle son dönemlerde bu girişimlerini yoğunlaştıran İsveç yönetimi tamamen büyük bir sahtekarlık olan yeni iddialar ortaya attı. Gizli polis teşkilatı SAPO tarafından ortaya atılan bu görüşe göre "vize isteminin red-

edilmesi nedeniyle Abdullah Öcalan'ın İsveç'e ve her şeyden önce başbakan Olaf Palme'ye karşı sililme planları yaptığı bildirilmiştir. İsveç, PKK çevrelerinde faşizmin izinde yürüyen bir ülke olarak görülmekte, bu nedenle de örgütün düşmanlarından biri sayılmaktadır" denilmektedir. Raporun diğer bir bölümünde ise, şu görüşlere yer verilmektedir: "Ülkedeki fikir ve örgütlenme özgürlüğünü yararlanarak İsveç'e yerleşen terör örgütü PKK'ya karşı, İsveç'in çıkarları ve güvencesini göz önünde tutarak, sert tedbirler alınmalıdır..."

Evet, 15 Ağustos atılımı ile birlikte İsveç devletinin yıllardır emek verdiği sosyal-demokrat çözümler yerle bir olarak, çıkarları sarstıldı. İşte bu çıkarlarını, küçük-burjuva reformistlerine dayanarak güvence altına almak için, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının öncü gücü ve zaferinin teminatı olan PKK'ye saldırı olacak, "terörist" vb. yakıştırmaları sahte ve gerçeğe dayanmayan demogojilerle, uluslararası kamuoyundan teşhir ve tecritte sağlanmak istenecektir. Ama hemen belirtelim bu oyunlar da tutmayarak boşa çıkarıldı.

Gerek emperyalizmin muhafazakar ve gerekse sosyal-demokrat kanadı olsun, 15 Ağustos direnişi ve peşi sıra yaşanan atılımların bir sonucu olarak ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında tavırlarını daha da netleştirmektedirler. Özellikle önemli oranda açığa çıkan bu politikaların özünün "şeker-kamçı" diye tanımlanan, iki zıt yaklaşımın yan yana uygulanmasından başka bir şey olmadığı açıktır.

(Serxwebûn, 15 Ağustos 1985, sayfa 4)

Bu alıntıda yer alan hemen her satır üzerine sayfa dolusu yazı yazmak işten bile değil. Ancak biz böyle bir yol tutmayarak, önemli gördüğümüz bazı sorunlara değinmekle yetineceğiz. PKK'ya göre Avrupa sosyal-demokratları "Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi"ni "bir kültürel hareket derekesine indirgemek" istemektedirler. Bu politika, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine ihanet politikasıdır. İşte bu ihanet politikasının "BAŞ Mİ-MARI İSVEÇ YÖNETİMİ"dir. O İsveç yönetimi ki, emperyalistlerle dünyayı nasıl paylaşmaları

gerektiğini planlarken, —emperyalizm öğretisinin ve Leninizmin bu kadar tersyüz edilmesi çok az görülür birşeydir; Kruşçev bile so runu bu kadar açık koymadı— Kürdistan'ı kendi payı olarak almıştır!!! "Küçük-burjuva Kürt reformistlerine dayanarak uygulamak istediği" politikanın PKK'nın 15 Ağustos eylemleriyle suya düştüğünü görünce, İsveç yönetimi PKK'yı karalama ve bunun için provokasyonlar düzenlemeye başladı. Kısacası, "gerek emperyalizmin muhafazakar ve gerekse sosyal-demokrat kanadı"nın olsun, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı politikalarının özü "şeker-kamçı" politikasıdır. Tabii ki bu politikanın BAŞ MIMARI DA İSVEÇ YÖNETİMİDİR.

İşte ölümü sonrasında, ardından PKK'nın ağıt yaktığı, övgüler dizdiği, dünya ezilen halklarının ve Kürt halkının dostu olarak propaganda ettiği, "değerli bir barış savaşçısı" diye bağırına bastığı Olaf Palme hakkında ölümünden 7 ay önce yukardaki satırlar yazılmakta, yukardaki değerlendirmeler yapılmaktadır. Kürdistan halkının dostu olarak, ardından Gorbacev'vari "taziyetlerini" bildiren PKK, aynı Olaf Palme'yi, çok sevdiği bir tanımlanan "Kürt halkının kanını emen vampir" anlamına gelen değerlendirmelere tabi tutmaktadır. Vs.

İşte tam da bu bağlamda, PKK'nın bu İLKE SİZ, FAYDACI, REVİZYONİST POLİTİKASININ SEBEBİ ÜZERİNE TARTIŞILMALIDIR. İşte tam da bu noktada, Devrimci işçi'yi "Karşı-devrimle işbirliği yapmak"la suçlayan PKK'nın Palme'ye ölümü sonrası "yaktığı ağıtın" ne anlama geldiği tartışılmalıdır. Dahası, tam da bu bağlamda, emperyalist İsveç yönetimi ve Palme'ye övgü dizmenin, onu ezilen halkların dostu, bağımsızlık mücadelesinin destekçisi göstermenin, bırakalım Marksizm-Leninizmi de, "ulusal kurtuluşçuluk" ile ne kadar bağdaştığı tartışılmalıdır.

Biz bu sorulara kısaca şu yanıtları vermek istiyoruz:

PKK'nın İsveç yönetimini eleştirmesi, onun politikasını emperyalist politikanın bir unsuru olarak nitelenmesi, bir anlamda "Kürt halkının kanını içmek isteyen vampir" olarak değerlendirmesinin vb. sebebi, Çetin Güngör'ün PKK'nın deyimi ile "bir yurtsever tarafından öldürülmesi" ve bunun üzerine İsveç yönetiminin PKK'ya belli saldırılarda bulunması, bazı üye ve taraftarlarını tutuklaması, dahası, PKK'nın 15 Ağustos eylemlerini desteklememesidir. İşte bundan dolayıdır ki, PKK İsveç yönetimini emperyalist politika izlemekle vs.. suçlamıştır. PKK'nın değerlendirmesi TAMAMİYEN FAYDACI VE İLKESİZLİK TEMELİNDE YÜKSELMİŞTİR. Tam da bunun içindir ki, Olaf Palme'nin öldürülmesi üzerine, "Nabza göre şerbet verme" gereği, 7 ay önce büyük bir kararlılık ve iddia ile yapılan değerlendirmeler bir kalem darbesi ile bir kenara itilivermiş; İLKESİZLİĞİN VE PRAGMATİZMİN GEREĞİNE UYGUN YENİ bir

"değerlendirme" yapılmıştır.

Bu olay da göstermektedir ki, bu hareket ne tutarlı anti-emperyalist (PKK'nın Rus sosyal-emperyalizmine karşı tavrı da dikkate alınır), ne de tutarlı bir "Kürt milli hareketi"nin temsilcisidir. Bu hareket, "Kürt milli hareketinin çıkarları adına" şeytanla bile işbirliği yapmaya her an hazırdır. Onun bugün GAL-Hamburg ve TAZ'a "ateş püskürmesi" -nin sebebi, bu kurumların karşı-devrimci olmaları vs. değildir. Kendisini desteklememeleridir. Nitekim PKK'nın bugün "ateş püskürdüğü" bu hareketlerle "çok çok iyi ilişkilerinin" olduğu dönemleri de iyi biliyoruz.

Bütün bunlardan çıkartılması gereken sonuç, PKK'nın da Karşı-Devrimin belli güçleri ne dayanarak rakiplerini teşhir ve tecrit etmeye hazır olduğudur. Açıktır ki, bütün bu eleştiriler ve değerlendirmelerimiz, PKK'nın Türkiye Kürdistanında gerçekleştirdiği eylemlerin demokratik muhtevasını desteklememizi ke sinlikle engellemeyecektir. Ancak bu destek yapılırken, PKK'nın siyasi çizgisinin İLKE SİZLİK TEMELİNDE OLUŞTUĞU, vb. de hiç bir zaman hatırdan çıkartılmamalı, mutlaka yazılı olarak, çeşitli olaylarla bağ içinde tekrar tekrar ortaya konmalıdır.

Türk şövenizmine karşı esas mücadele görevi, dün olduğu gibi bugün de önümüzde önemle durmaktadır. Bu zorunlu görevi başarıyla tamamladığımız ölçüde, Kürt milliyetçiliğine karşı da mücadelede başarı sağlanacak, ve proleter enternasyonalizmi temelinde, Türkiye - Kürdistan işçi sınıfının ve köylülerinin Demokratik Halk Devrimi için ortak, gönüllü birliği sağlanabilecektir.

BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

8.4.1986

*
yeni çıktı !

<p>☆ ÖZGÜRLÜK SAVAŞÇILARI</p> <p>KESİM A: Yenecekiz: Kadınların Gahresi: Kararı: Övü (N. Hikmet/Şilt); Herşey Başarı (Söz ve müzik: Bayram); Serzenünü İğdi Sınat'ın Selami; Gıllı Seferberlik -1979- i Ağlam.</p> <p>KESİM B: Enternasyonal: Güneş, Başkurtluşa: Partizan; Demiri Bekçilerine: Kamili e, Çavuş (Ya da Sami/Şilt); Duma Öyle; Jalewa'nın Öyküsü.</p>	<p>AE3</p> <p>KARAR:</p> <p>VENCEREMOS</p> <p>EMÉ BİSERHEVİN</p> <p>Wir werden siegen</p> <p>Wanê adkan</p> <p>پيروزی از آن ماست</p> <p>We gain the victory</p> <p>NOUS VAINCRONS</p> <p>INSHANIFAIEN</p> <p>ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ</p> <p>KINEWET INA</p> <p>☆ ÖZGÜRLÜK SAVAŞÇILARI</p>
	<p>☆ ÖZGÜRLÜK SAVAŞÇILARI</p>

ORTAK TARTIŞMA YAYIN ORGANI ÜZERİNE TARTIŞMA

Yoldaşlar, Devrimciler,

şağıda ortak tartışma yayın organı üzerine şu anda elimizde olan tartışma belgelerini ya ynlyyoruz.

Birinci belge, TKP/ML(B)'nin III. Konfe - ransında ortak tartışma yayın organı üzerine alınan tavsiye kararıdır.

İkinci ve üçüncü belgeler, ortak tartışma yayın organı sorunu üzerine tartışmalarda be lirinleşen farklı yaklaşımların tarafların - dan iki yoldaşın yazılarıdır.

Dördüncü belge, R. Bahdiyar yoldaş ile R. Tanyeri'nin karşılıklı tartışmalar sonrası ha zırladıkları, ve Bolşevik Partizan ve İleri adına ortak çağrı olarak yayınlanmasını öner dikleri taslak yazıdır.

Bütün yoldaşlara ve devrimcilere çağrımız bu belgeleri eleştirici bir gözle incelemele ri, bunu yaparken özellikle Bolşevik Parti - zan sayı 24'te yayınlanan "Ortak tartışma ya - yın organı üzerine" başlıklı tartışma yazısı ve onun üzerine yapılan tartışmaların belge - lerine başvurmaları, tartışmaya aktif olarak katılmaları, öneri ve eleştirilerini yazılı olarak bize ulaştırmalarıdır.

TKP/ML(B) III. KONFERANSININ

ORTAK TARTIŞMA YAYIN ORGANI ÜZERİNE TAVSİYE KARARI

Biz, bizim kendi içimizde yürüttüğümüz tar - tışmayı mümkün olduğunca Marksist-Leninist ve ya Marksizm-Leninizme yakın gördüğümüz örgüt lere de taşınmalı, ve onları bu tartışmanın i çine çekmeye çalışmalı, evet bu tartışmayı mümkün olduğu ölçüde onlarla birlikte yürüt - meye çalışmalıyız. Bunun gerekçeleri doğru bir biçimde "Ortak tartışma yayın organı üze rine" başlıklı yazıda konmuştur.

Bizim araştırma/inceleme/tartışma (Teorik çalışma planımızın "Diğer teorik çalışma" bö lümündeki plan) planımızın kabul edildiği ko şullarda, bizim teorik organımızın görevleri nin esasını çözecek olan bir Tartışma Yayın Organının, bu planı kabul eden örgütlerle bir likte çıkarılmasının yararı vardır.

Böyle bir yayın organının ortak çıkarılma sında bizim açımızdan esas sorun, tartışılac ak konular, ve bunların sırası üzerinde an-

laşma sağlanması sorunudur. Böyle bir yayın organının tartışacağı konular ve bunların sı rası bizim teorik tartışma planımızla çakış - madığı şartlarda çıkarılacak bir Tartışma Ya yın Organı bugün bize fazla bir yarar sağla - mayacak, tersine, zaten sınırlı olan gücümü - zü de önümüze koyduğumuz esas çalışma progra mı üzerinde yoğunlaşmaktan çekecek bir rol oy nayabilecektir.

Konferans bu konuda Merkez Komitesine, Or tak Tartışma Yayın Organı önerisini — bunun program içeriği ile birlikte — Marksizm-Le - ninizme yakın görülen örgütlere götürme; prog ram üzerinde anlaşma sağlanması halinde, an - laşma olanlarla birlikte bu yayını ortak çı - karma; programda hiçbir grupla anlaşmanın müm kün olmadığı şartlarda ise o zaman bizim Teo rik Organımızda, tartıştığımız her konuda di ğer, Marksizm-Leninizme yakın görülen örgüt - lerden yazı talep etme, vermemeleri halinde de, onların yayın organlarında bu konuda da - ha önce çıkmış olan yazıları kullanma görev ve yetkisini verir.

*

ORTAK TARTIŞMA YAYIN ORGANI ÜZERİNE (—I—)

(TEZLER)

R. Bahdiyar

Ortak Tartışma Yayın Organı üzerine yürüyen tartışma konusunda önce aşağıdaki tezleri or taya koymak istiyoruz.

I

Proletarya hareketi özünde enternasyondadır. Bugün, uluslararası komünist hareketin ortak bir Marksist-Leninist siyasi programının ya - ratılması gerektiğini kabul etmek yeterli de ğildir. Bunun yanısıra, böyle bir programın çıkarılması çalışmasına mümkün olan tüm güç - lerin seferber edilmesi; mümkün olan tüm güç lerle siyasi birliğin gelişmesi uğruna pra - tik işbirliğine de büyük önem verilmesi ge - rektiğini kabul etmek ve bu doğrultuda bilinç

li adımlar atmak gerekmektedir.

Bugün uluslararası alanda siyasal sorunlar temeli üzerinde pratik ilişki olağanüstü derecede zayıftır. Ve bu yalnızca bize ait özel bir durum değildir.

II

İçinde bulunulan koşullarda uluslararası proletarya hareketinin teorik ve pratik bakımdan büyük bir yıkımı sözkonusudur.

Aşağıdaki tespit sorunun bazı yönleri bakımından bugünkü durumu aktarmaktadır:

"Bugün dünya Marksist-Leninist Hareketi dediğimiz hareket, somut olarak kendileri **en fazla birkaç düzine komünisti barındıran**; kitleler içinde etkisi (burada sözünü ettiğimiz, genel kitlelerden çok, özellikle işçi sınıfının ileri, örgütlü kitlesidir) **çok az olan birkaç grup ve partiden oluşmaktadır.** Bunlar arasında da sağlam bir birlik sözkonusu değildir. İşte Marksist-Leninist hareketin bugünkü durumu budur. Bu kötü durumu tespit etmek, onu değiştirmenin ilk şartıdır. Bu durumu olduğundan iyi göstermek de, olduğundan kötü göstermek de (ki bu, bu durumda hemen hemen imkansız gibi görünüyor bize, çünkü bundan **daha kötüsü herhalde Dünya Komünist Hareketi tarihinde yoktur**) Marksist-Leninistlerin işi değildir." (Bolşevik S.7, s.66) (abç)

Durumun tespiti, çözüm uğruna bir ilk adımdır. Bu kötü durumun aşılması için teorik netliğin sağlanmaya çalışılması öncelikli görevinin yanısıra, pratik yol ve araçlar üzerinde de düşünülmesi gereklidir.

III

1848 yılında yayınlanmış olan Komünist Manifesto, Marks ve Engels'in; Marksizmin o gün **bulunduğu noktayı** belgeleyen temel bir eserdir.

Bundan yaklaşık 16 yıl sonra, 1864 yılında oluşturulan ilk Enternasyonal, Marksizmin Komünist Manifesto'da ortaya koyduğu ilkeler temeli üzerinde değil; **işçi sınıfının kurtuluşunun kendi eseri olacağı tezinin kabulü temelinde oluşturulmuştur.**

Bu dönemin koşulları kabaca şöyledir:

Marksizm, bir dizi sosyalizm akımından birisidir.

İşçi hareketinin tüm Avrupa'da genel bir yıkımı (1848 devrimi dönemi sonrası) sözkonusudur. Proletarya hareketi üzerinde aşırı bir baskı vardır. Hareketin teorik niteliği bırakarak değildir. Marksizmin diğer sosyalizmleri üzerinde egemenliği henüz sözkonusu değildir. Marksizmin egemenliğini ve işçi hareketi içinde yayılmasını sağlamak için, işçi sınıfının eylem birliğinin sağlanması ve bu

eylem birliği içinde Marksist görüşlerin yaygınlaştırılması gerekmektedir.

Bu durumun aşılmaya başlandığı 1864 yılında:

"Avrupa işçi sınıfı, egemen sınıfların gücüne karşı yeni bir saldırı için yeterli güç topladığında, ortaya Uluslararası İşçi Birliği çıktı. Amacı, Avrupa'nın ve Amerika'nın tüm militan işçi sınıfını tek bir büyük ordu içinde kaynaştırmaktı. Bu yüzden, Manifesto'da ortaya konmuş bulunan ilkelerden hareket edemezdi...." (Engels) (*)

Komünist Manifesto'nun ilkelerini tümüyle temel alan bir enternasyonal (2.Enternasyonal) ancak 1889'da, Marksizmin diğer sosyalizm akımlarına karşı tam bir zafer sağlanmasına ve pratikte işçi sınıfı hareketinin büyük bir gelişme göstermesine bağlı olarak Engels'in önderliğinde oluşturuldu.

Birinci emperyalist savaş sırasında Leninistlerin-Bolşeviklerin, uluslararası işçi sınıfı hareketini yeniden ayakları üzerine dikme yolundaki çalışmaları, bu konuda ikinci bir örnektir.

Emperyalist savaş dönemi öncesi teorik ve pratik bakımdan sağlam görünen ve büyümüş olan hareket, emperyalist savaş ile birlikte teorik ve pratik olarak yeniden büyük bir yıkım ile karşı karşıya kalmıştır.

Bir yandan Bernştayncı revizyonizm, diğer yandan "anavatancı" oportünizm işçi sınıfı hareketinin yıkıma uğramasına ve işçi sınıfı hareketinin bir bölümünün uluslararası burjuvazinin yedeği haline gelmesine yol açmıştır.

Bu dönemde Lenin önderliğinde **Bolşeviklerin bulunduğu düzey**, bütün dünyada **en ileri-yi temsil** etmekteydi. Buna karşılık, 1915-16 Kienthal ve Zimmerwald toplantıları ile başlayan ve 1919'da Komünist Enternasyonalin resmen kuruluşuyla devam eden, uluslararası komünist hareketi yeniden ayakları üzerine dikme çalışmasının ortak temeli olarak **en baştan Leninizmin o gün bulunduğu seviye alınmamıştır.** Pratikte birliğin temeli olarak Leninizm göre çok geri noktalar tespit edilmiştir. Komünist Enternasyonal'in tartışmasız temelini Leninizm olması, daha sonraları mücadele ürünü olarak gerçekleşmiştir.

Lenin'in Çarlık Rusya'sında "Legal Marksistler"le gerçekleştirmiş olduğu ortak yayın çıkarma pratiği de bildiğimiz bir üçüncü örnektir. Bu örnekte:

"Lenin, Narodniklere karşı mücadelede, "legal Marksistleri" Narodniklere karşı kullanabilmek için, örneğin, Narodnikleri eleştiren makaleler derlemesinin ortak olarak yayınlanabilmesi için "legal Marksistler"le **geçici bir anlaşmaya** varmayı uygun gördü. Bununla birlikte Lenin "legal Marksistler"i amansızca eleştirdi ve onların **burjuva liberal** niteliğini açıkça gözler

önüne serdi." (SBKP/B Tarihi, s.40) (abç)
Bu üç örnekten ve genel olarak geçmişten
ers çıkarmak için, bu noktalarda bir incele
e ve tartışma gereklidir.

IV

artışma süreci içinde belirli yönleri düzel
ilmiş olmakla birlikte, bu konuyla bağıntı-
ı temel noktalarda süren hatanın bazı uç ör
eklerini içeren Bolşevik S.7'de şunlar söy-
lenmekteydi:

Dünya Marksist-Leninist Hareketi kavramı içinde bugün
çok genel olarak ifade edilirse, şu kıstaslara uyan grupları
ele alıyoruz:

+ Kruşçev modern revizyonizmine karşı çıkmak; Kruşçev ti-
pi modern revizyonizmi Rus sosyal emperyalizminin ideolojik
dayanağı olarak kavramak ve mahkum etmek

+ Kruşçev modern revizyonizmine karşı ideolojik mücadele-
nin tamamlanmamış olduğunu, ve bu mücadelenin tamamlanması -
nin önümüzde görev olarak durduğunu kabul etmek

+ Üç Dünya Teorisini karşı-devrimci bir teori olarak mah-
kum etmek; Üç Dünya Teorisinin köklerine karşı mücadeleyi gö-
rev olarak kabul etmek

+ Mao Zedung'un değerlendirilmesinde, hem onun Marksizm -
Leninizm 5. klasiği olarak değerlendirilmesine, ve hem de
1957 sonrası için revizyonist genel değerlendirilmesine kar-
şı çıkmak

+ AEP'nin bugünkü çizgisinin revizyonist olduğunu tespit,
ve bu çizgiyi mahkum etmek

+ Marksist-Leninist hareketin birliğini sağlamanın yont-
eminin açık ve kamuoyu önünde ilkelere dayalı ideolojik müca-
dele olduğunu kabul etmek

+ Leninizmin iki aşamalı parti öğretisini evrensel olarak
savunmak.

Açıktır ki, Dünya Marksist-Leninist Hareketi içinde "Mark-
sizm-Leninizmi gerçekten savunular" yer alır. Ama böyle bir
genel tespit, Marksizm-Leninizmi savunmanın içinde bulunulan
anda öncelikle ne anlama geldiği açıkça söylenmezse, hiç bir
işe yaramaz. Biz bugünkü şartlarda yukarıdaki kıstasların bu
gün Marksizm-Leninizmi savunmanın minimum gerekleri olduğu dü-
şüncesindeyiz. Bu minimum gerekleri yerine getirmeyenlerin
Marksist-Leninist hareketin parçaları olarak görülmesi ge-
rektiğini düşünüyörüz.

Görüşüme göre, Marksist-Leninist genel değerlendirmesinin
kıstasları her dönemde o günkü somut şartlarda Marksizm-Leni-
nizmin savunulmasının mutlak gerekli kıldığı bazı noktalarla
belirlenmiştir.

Örnek vermek gerekirse:

Mesela, henüz Marksizmin sosyalist akımlar içinde hakim ol-
madığı, sosyalizmin çeşitli akımlarından biri olduğu dönemde
kurulan ve "Dünya sosyalist hareketinin birliği" olan 1. Ent-
ternasyonal'de, bu enternasyonale katılmanın, bu anlamda so-
yalist olmanın en temel kıstası olarak "İşçi sınıfının kurtu-
lusunun kendi eseri olacağı"nın kabulü alınmıştır.

Bu enternasyonal içinde Marksizm, sosyalizmin diğer akım-
larına karşı yoğun bir ideolojik mücadele yürütmüş; bu müca-
dele içinde Marksizm gerçek sosyalizm öğretisi olarak kendi-
ni kabul ettirmiştir. 1. Enternasyonal bu mücadele içinde iş-
levini tamamlayarak dağılmış; dağıtılmıştır.

Marksizmin hakim olduğu dönemde kurulan II.Enternasyona-
le katılmanın temel kıstası, Marksizmin işçi sınıfının kurtu-
lusu için tek gerçek öğretisi olarak kabulü olmuştur.

Daha sonra, II.Enternasyonal içinde revizyonizm hakim hale
gelmiş, II.Enternasyonal 1.Dünya Savaşı şartlarında Marksist
lerin bir aracı olma niteliğini bütünüyle yitirmiştir.

Bu dönemde Marksist hareketin içinde yer almanın temel kis-
tası, emperyalist savaşa karşı tavır haline gelmiştir.

Daha sonra, III.Enternasyonal, savaşa karşı doğru tavır ta-
kınan; ve Rusya'da kurulan proletarya diktatörlüğünü savunan
grupların katılımı ile kurulmuştur. Giderek, ideolojik müca-
dele içinde, III.Enternasyonale üye, bu anlamda Dünya Marks-
ist-Leninist hareketinin parçası olmanın koşulları detaylan-
dırılmıştır.

Dünya Marksist-Leninist Hareketinin ideolojik-siyasi bir-
liğinin Enternasyonallerin kişiliğinde örgütsel olarak da if-
fade edildiği dönemlerde, Dünya Marksist-Leninist Hareketi i-
çinde hangi grup ve partilerin yer aldığı bellidir. Bunlar Ent-
ternasyonale üye olan parti ve gruplardır. Bunların hangi te-
melde, hangi kıstaslar temelinde birleştiği de bellidir. Ent-
ternasyonalin programının ve tüzüğünün kabulü.

Peki, bunun olmadı, Dünya Marksist-Leninist Hareketinin
birliğinin enternasyonal gibi bir örgütlenmenin kişiliğinde
belirtilemediği şartlarda, kim Marksist-Leninist hareketin
parçasıdır? Kıstaslar nasıl tespit edilecektir?

Bu soruya cevap verirken, bilince çıkartılması gerekli ilk
şey; belli dönemlerde Marksizm-Leninizmi savunmanın minimum
gerekleri olduğu, bunu yapmanın Marksist-Leninist olma-
ma anlamına geldiğidir.

Mesela 1917 Ekim Devrimine kadar proletarya diktatörlüğü-
nün lafta kabulü, Marksist-Leninist sayılmanın kıstasların -
dan biri olarak kabul edilebiliyordu.

Ama Ekim Devrimi sonrasında Rusya'da kurulan proletarya
diktatörlüğüne karşı pratik tavır daha sonra kıstas haline
geldi.

Ya da, mesela 1914 Birinci Dünya Savaşı başlayana dek, "Sa-
vaşa karşı savaş" sloganını atmak, bunun propagandası; Marks-
ist hareketin bir parçası olmanın bir kıstası sayılabiliyor-
du. Ama 1914'te savaşın başlaması ile pratik tavır, pratikte
proleter enternasyonalist tavır belirleyici hale geldi. "Sa-
vaşa karşı savaş" demelerine rağmen, ama "savunma haklıdır"
gerekçesiyle kendi burjuvazilerinin kuyruğuna takılanlar so-
yal-şöven olarak damgalandılar.

Bu bağıntıda bu kıstasların tespit edilmesinde proleter
dünya devriminin içinde bulunulan anda onu ilerletecek nok-
tada takınılan pratik tavırların - ve tabii onların teorik ge-
rekçelendirmelerinin - belirleyici hale geldiğini görüyoruz.

İkinci olarak bilince çıkartılması gerekli olan şey, böyle
kıstasların önceden - her zaman için geçerli kıstaslar olarak
- değil; bizzat hareketin içinde bulunduğu anda, hareketin ge-
reklere göre, o anda hareketin içinde en ileriye temsil e-
denler tarafından belirlendiğidir. Mesela, 1914'te kimin Mark-
sist hareket içinde yer alması gerektiği konusundaki kıstas-
ları öncelikle o dönemde hareket içinde en ileri olan Rusya
Bolşevikleri ve onlarla birlikte hareket edenler koymuştur. Ay-
nı şekilde, 1917 Ekim devrimi sonrasında da Marksist-Leninist
hareketin sınırlarının belirlenmesinde motor rolünü oynayan,
hareketin içinde en ileri olanlar, Rusya Bolşevikleri ve on-
larla birlikte hareket edenlerdir.

(s.81-86 arası) (abç).

Bu uzun aktarmada okuyucunun dikkati tar-
tışma konusuyla ilgili olarak özellikle şu
noktalara çekilmelidir:

a) Ortak hareket zemini ile en ileriye tem-
sil edenlerin düzeyi-platformları bir ve aynı
değildir.

Aktarılan bölümde, bu konu berrak bir tarz
da ayrılmamıştır. Tersine, belli koşullarda
Marksizm-Leninizmi savunmanın minimum gerek-
lerinin olduğu ve bu gereklerin en ileriye
temsil edenlerce ortaya konduğu doğru tezle-
rinden yola çıkarak, ortak çalışma zemininin
her durumda en ilerilerin koyduğu minimum ge-
rekler temelinde yükseldiği anlamına gelen
yanlış tavırlar takınılmıştır.

b) Tek tek sıralanan noktalar, gerçekte te-
mel bir dizi noktada bizim geldiğimiz en ile-
ri noktaların hemen tamamını oluşturduğu hal-
de, bunlar başkalarını Marksist-Leninist ha-
reketin parçaları olarak değerlendirmede 'mi-
nimum gerekler' olarak tanıtılmaktadır. Bir
anlamda, bizim için en ileri uç noktalar, baş-
kaları için en geri noktalar olarak kavran-
ılmaktadır.

c) Belli dönemlerde Marksizm-Leninizmi sa-
vunmanın minimum gereklerinin, o günkü koşul-
larda hareketin içinde "en ileriye temsil e-
denler" tarafından belirlendiği olgu tespit-
leri, bugün "hareket içinde en ileriye bizim
temsil ettiğimiz"; bütün dünyada Marksist-Le-
ninist hareket içinde "en ilerinin biz oldu-
ğumuz" değerlendirmesinin açıkça söylenmesi-
ne sadece bir adım kalacak şekilde yorumlan-
maktadır.

Bu tezlerin bu şekilde yorumu, "en ileriy-
nin biz olduğumuz" değerlendirmesinin açıkça
söylenmesine varacak olan ve doğal gelişme -

sinde varması gereken bir yanlış yorumdur.

d) Geçmiş tarihsel dönemden verilen örneklerde, harekette en ileriye temsil edenlerin belirli koşullarda, belirli noktaları Marksizm-Leninizmi savunmanın kıstası olarak nasıl ve hangi mücadelenin ürünü-sonucu koymuş olduklarından bahsedilmemektedir. Böylece bizim şu anki durumumuzla karşılaştırılması bile güç olan "en ileri"lerin; belirli kıstasları, belirli koşullarda bir ideolojik-siyasi mücadelenin ürünü olarak ortaya koydukları gerçeği dikkate alınmamış olmakta ve sonuçta birçok bakımdan yanlış olan bir paralelliğe ulaşılmaktadır.

V

Bugünkü komünist hareketin kötü uluslararası durumu; ve ondan kaynaklanan Türkiye devrimci, komünist hareketindeki kötü durumu aşmanın araçlarından biri olarak düşünülen Ortak Tartışma Yayın Organı kabaca şu noktalarla gerekleştirilmelidir:

a) **Proletarya hareketi özünde enternasyonal bir harekettir.**

Marks, Engels, Lenin ve Stalin, Komünizm yararına ortak çalışmaları mümkün ve gerekli olan güçlerle çalışmaya büyük değer biçmişlerdir. Bu uğurda, kendi buldukları son noktayı her durumda ortak çalışmanın ön şartı olarak başkalarına dayatmamışlardır. Diğerlerini, buldukları seviyeye bir ideolojik mücadelele sonucu getirebilmeye olanak tanıyan bir ortak çalışma zemini yaratabilmek için da ha geri "birlik noktaları" tespit etmekten kaçınmamışlardır.

b) **Uluslararası komünist hareketin bugünkü durumu teorik ve pratik bakımdan bir yıkım ile belirlenmektedir.**

Benzer durumlarda Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in izledikleri çizgi ve pratik inceleme gerekli dersler çıkarılmalıdır.

Sağlam bir örgütsel birliğin temeli olan bir Marksist-Leninist platformun yaratılması çalışmasına seferber edilmesi, katılması ve birbirinden yararlanmaları mümkün olan güçlerin ortak çalışmasını sağlayabilecek olan çeşitli araç ve yolların bulunup uygulanmaya sokulması, önderlik iddiasında olanların görev ve sorumluluk alanı içindedir.

c) Bugün Türkiye devrimci hareketinin durumu bir yönüyle, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı olduğunu, oportünizmin her türüne karşı olduğunu, Marksizm-Leninizmin çözüm olduğunu, Marksist-Leninist partiden yana olduğunu söyleyen; işçi sınıfının öncülerinin bir bölümünü içinde barındıran ve birbirlerinden belli bir anlamda habersiz; kafalarını önlerine eğmiş olarak yürüyen bir dizi devrimci grubun olduğu bir ortam ile de belirlenmektedir.

Dünya komünist hareketinin platformunun yaratılması çalışmasına bağlı olarak ortaya çı-

kabilecek olan Türkiye devriminin platformunun yaratılması çalışması, aynı zamanda, devrimci gruplar arasındaki birlik ve ayrılık noktalarının berraklığa kavuşması çalışmasına da bağlıdır.

d) Uluslararası ve ulusal alanda, işçi sınıfının en ileri kesimlerinin; öncülerininkazanılmasını kolaylaştırıcı araçlar üzerinde de düşünülmesi gereklidir.

Bugün hem ulusal ve hem de enternasyonal alanda genel olarak, gerçek bir ideolojik-siyasi polemik yürümektedir.

İdeolojik-siyasi bir temel üzerinde öncülerin birleştirilmesi —sağırklar polemığının hüküm sürdüğü bir ortamda— oldukça güçtür.

e) Birleşmeden önce ve birleşebilmek için ayrılık noktalarının berrak bir biçimde ortaya konulması gereklidir. Birlik hedefine, ideolojik-siyasi alanda ayrılıkların ortaya konulması ve farklılıkların aşılmasına bağlı olarak ulaşılabilecektir.

Bu bakımdan, ortak bir yayın organının, esasla ayrılıkların tartışıldığı bir yayın organı olması gereklidir. Bu yayın organı dikkatleri belirli ayrılık noktalarında toplayacak; bu noktalarda birlik ve ayrılık sınırlarını saptamaya çalışacaktır.

Bugünkü koşullarda yukardaki noktalara bir çözüm aracı olan ve pratik olarak gerçekleştirilmesi mümkün olan bir Ortak Tartışma Yayın Organı: emperyalizme, sosyal-emperyalizme, her türden gericiliğe karşı olduğunu söyleyen; Marksizm-Leninizmi çözüm gören; görüş ayrılıklarının tartışılmasına taraf olan devrimci güçlerin, ortak olarak çıkardıkları, ayrılıkları berraklaştırdıkları ve birliğin yolunu açtıkları bir yayın organı olmalıdır.

VI

Ortak Tartışma Yayın Organının "Marksizm-Leninizme yakın güçlerle birlikte" çıkarılması, yeni görüşü, bazı temel noktalarda yanlış değerlendirmeler üzerine yükselmektedir. Aynı zamanda pratikte de bugün uygulanamaz olan bir görüştür.

Bugüne dek, ortak bir şekilde, hangi grupların Marksist-Leninist veya "Marksizm-Leninizme yakın güç" olduğu —enternasyonal ve ulusal alanda— bir ideolojik-siyasi değerlendirme çalışmasının ürünü olarak ve tek tek bütün güçler bakımından ortaya konulmuş değildir. Böyle bir durumda:

a) Önce bu belirleme bir ideolojik-siyasi çalışma ürünü olarak ve kolektif bir şekilde yapılmak zorundadır. Bu ise kolayca ve kısa sürede çözülebilecek bir görev değildir.

b) Ortak Tartışma Yayın Organının bazı gruplarla birlikte çıkarılması halinde ise, onların "Marksist-Leninist" veya "Marksizm-Leninizme yakın güç" olduğu tespiti yapılmış demek olacaktır. Sistemli bir inceleme ve mücadelele olmaksızın, bir gücün anti-Marksist -

Leninist olarak tespiti ne kadar yanlışsa, aynı tür bir çalışma olmadan bir gücün "Mark - sist-Leninist" vb. tespit edilmesi de bir o kadar yanlıştır.

c) Kimin "Marksist-Leninist" veya "Mark - sizm-Leninizme yakın" olduğu ortak olarak bir araştırma neticesi ortaya konulamamış olduğu için ve kısa zamanda da konulamayacağı için, bu görüş bugün pratik olarak **uygulanamazdır**.

VII

Bolşevik Partizan'ın 24. sayısındaki "Ortak Tartışma Yayın Organı Üzerine" isimli bu konudaki tartışmanın tek yazılı belgesi esasta doğru bir belgedir.

Bu belgeye, tüm tartışma süreci içinde yazılı olarak (ve bildiğimiz ölçüde sözlü olarak) **hiçbir temel eleştiri gelmemiştir**.

Böyle bir sürecin sonunda ortaya çıkan "yenigörüş" (bu 'değiştirme'deki sorumluluk değerlendirilmesi ayrı bir konudur) bürokratik bir tarzda herkese maledilemez.

Bu konudaki tartışma, dışımızdan gelen yazıların da basılması temelinde sürdürülmelidir.

Bu tartışma, mümkün olduğu ölçüde yalnızca Türkiyeli devrimci kamuoyu önünde değil, aynı zamanda bu çalışmaya katılabilmesi mümkün olan uluslararası alandaki güçlere de yasıtılmaya çalışılmalıdır.

Konuya ilişkin tartışma belli bir olgunluğa eriştikten sonra, uygun yollarla çoğunluğun eğilimi belirlenmeli; durdurulmuş pratik adımlar belirlenmiş eğilim temelinde yeniden atılmaya başlanmalıdır.

Nisan 1986

*

HANGİ AMAÇLA KİMLERLE NASIL BİR TARTIŞMA YAYIN ORGANI?

Geçen dönemde yapılan bazı "ortak tartışma toplantıları" sonrasında ortaya çıkan "Ortak Tartışma Yayın Organı" düşüncesi üzerine yürütülen tartışmalar III. Konferansımızda alınan bir tavsiye kararı ile bir anlamda noktalandı.

Üçüncü Konferansımız, Konferans öncesinde Parti içinde ve çevresinde tartışmaya sunulan, ve üzerinde bütün Parti Hücrelerinde mutlak tartışılmış olması gerekli olan karar tasarıısını bu noktada **aynen**, hiçbir değiştirme yapmadan; ancak Konferansta bu sorunun üzeri ne yeterli tartışılmadığının bilincinde ola-

rak, **tavsiye kararı** olarak onayladı.

Konferansın bu konuda aldığı karar aynen şöyledir:

(Karar için bkz. s.17)

Bolşevik Partizan'ın, Konferansın duyurulduğu sayısının hazırlanması sırasında, belgelerden izleyebildiğim kadarı ile, Yazı Kurulu üyeleri arasında önce kararın, Ortak Tartışma Yayın Organının "Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın güçlerle" çıkarılacağı biçiminde olup olmadığı sorunu gündeme gelmiştir. Bu sorun belgeler temelinde kolay çözülebilir bir sorundur. Çözümüştür. Kararın içeriği Bolşevik Partizan S.27'de aktarılmıştır.

İkinci olarak, kararın gerçekten "Ortak Tartışma Yayın Organı Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın güçlerle çıkarılır" anlayışı ile alınır alınmadığı; kararı alanların büyük çoğunluğunun, belki hepsinin, Ortak Tartışma Yayın Organının "devrimci" güçlerle çıkarılacağı, çıkarılması gerektiği **anlayışında** olup olmadığı sorunu üzerine tartışma gündeme gelmiştir. Sorunun tavsiye kararı alındığı halde çözülmediği, bizzat Yazı Kurulu içinde anlayış farklılıkları olduğu açıkça görülmüştür. Ayrılıklar yalnızca Yazı Kurulunda değil, Merkez Komitesinde, ve bütün Partide vardır. Bu durumda bu sorun üzerine bir kez daha tartışmak, ayrılıkların ne olduğunu iyice **bilince çıkarmak**, tartışmalar temelinde **partinin bilinçli** tercihini yapması, bu bilinçli tercih sonrasında somut adımlar atılması doğru olacaktır.

Ben aşağıda böyle bir **bilinçli tercih** katkıda bulunmak amacıyla; bir ilk tavır olarak bu konudaki görüşlerimi kısaca ortaya koymak istiyorum.

Sorunu üç soruya cevap içinde ele alacağım.

1- Alınan tavsiye kararı somut olarak nedir? Bu kararın unsurları nelerdir?

2- Alınan karar doğru mudur?

3- Tartışma süreci içinde görüşlerde değişme var mıdır? Bu nasıl olmuştur?

Cevap verilmesi gereken bu üç sorudan önce üzerinde öncelikle yoğunlaşılması gereken, tartışma bağintısında **öncelikle** cevap verilmesi gereken, merkezde durması gereken soru, ikinci soru, yani alınan kararın doğru olup olmadığı sorusudur. Kaçınılmaz olarak uygulamaya da yansımak zorunda olan anlayış farklılığı tam da bu soruya verilen cevapta yatmaktadır. Okuyucu soruna bence bu bilinçle yaklaşmalı, tartışmada esas olarak bu noktada üzerinde yoğunlaşmalıdır.

Alınan tavsiye kararı nedir?

Aslında böyle bir soru üzerine tartışmak bile abestir. Çünkü alınan kararın metni or-

tadadır, metin bütün Parti üyelerinin, ve ör gütlü çevrenin Konferans öncesinden bu yana elindedir. Ve Konferansa sunulan tasarıda Konferans bu noktada herhangi bir değişiklik yapmamıştır. Ama buna rağmen, ne yazık ki, bu tavsiye kararına bu biçimi ile oy veren yoldaşların en azından biri, kararın böyle olmadığını iddia edebilmektedir. Böyle bir iddia üzerinde dehşetengiz(!) eleştiriler yürütülebilmekte, ve belli siyasi sonuçlara varabilmektedir.

Hal böyle olunca, kararın ne olduğu da tartışılmak zorunda kalmaktadır. Bu bağlamda, bu kararın Bolşevik Partizan S.27'de karar metninin aynen yayınlanması biçiminde aktarılmamış olması, gelinen yerde bana hatalı görünmektedir. Eğer bu yapılmış olsa idi, en azından "Karar nedir?" konusunda bizi bir adım ilerletmeyen bir tartışmaya (az ihtimal de olsa!!!) girilmesinin önü belki alınmış olabilirdi. Şimdi karar metni olduğu gibi yayınlanmıştır. Artık tartışmanın karar bu mu idi değil miydi biçiminde de yürümesinin hiçbir temeli olamaz.

Bu bağlamda, alındığı biçimi ile **tavsiye kararının** iki özelliğini öne, **bilince çıkarmak** bana önümüzdeki tartışmalar açısından çok önemli görünmektedir.

Bunlardan birincisi şudur:

+ Konferans tavsiye kararında çok açık— yorumu fırsat bırakmayacak açıklıkta— bir biçimde, böyle bir tartışma yayın organının kimlerle çıkarılacağı sorusuna "**Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizmle yakın görülen örgütlerle**" cevabını vermektedir.

İkincisi ise şudur:

+ Konferans tavsiye kararında yine çok açık bir biçimde, böyle bir tartışma yayın organının yalnızca Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizmle yakın görülen örgütlerle çıkarılması yönünde tavır takınıp orada durmamak ta; bir adım daha ileri giderek, bu güçlerle de "ortak çıkarma" için **programda anlaşma** koşulunu getirmektedir. Program konusunda ise, Konferans tavsiye kararının tavrı açıktır:

Program bizim araştırma/inceleme/tartışma planımız olmak zorundadır. "Böyle bir yayın organının **tartışacağı konular ve bunların sırası** bizim teorik çalışma planımızla çakışmadığı şartlarda çıkarılacak bir tartışma yayın organı bugün bize fazla yarar sağlamayacak, tersine zaten sınırlı olan gücümüzü de önümüze koyduğumuz esas çalışma programı üzerinde yoğunlaşmaktan çekecek bir rol oynayabilecektir." Söylenenler bu noktada da açıktır.

Bu tartışmada esas sorun, bu tavsiye kararının doğru olup olmadığıdır.

Tavsiye kararı doğru, Marksist-Leninist bir karardır...

Tavsiye kararının doğru olup olmadığı so-

rusuna cevap verebilmek için, Tartışma Yayın Organı denen organdan beklenenin ne olduğu, böyle bir yayın organının gerekçelerinin ne olduğu, hangi amaca hizmet etmesini istediği miz sorularına cevap verilmelidir.

Benim Tartışma Yayın Organının amacı sorusuna verebileceğim en kısa cevap şudur:

- Tartışma yayın organı denen organ, **gerçek uluslararası planda, gerekse Türkiye 'de Marksist-Leninistlerin örgütsel birlikleri** nin ideolojik temelini yaratabilmek amacı ile; yani uluslararası alanda Marksist-Leninist hareketin ortak platformunu yaratma, Türkiye'de de Türkiye devriminin bilimsel temellere oturtulmuş Marksist-Leninist programını yaratma çalışmasında, bu çalışmayı yürüten güçlerin tartışmalarının, tartışarak ayrılık ve birlik noktalarını açıklığa kavuşturmalarının aracı olmalıdır. Açıktır ki, amacı böyle tespit edilen bir ortak tartışma yayın organı, bu amaç doğrultusunda hareket eden, öyle değerlendirilen güçler, ya da en geniş biçimi ile ele alınırsa, en kötü halde bu amaç doğrultusunda çalışıp çalışmadıkları konusunda henüz kesin değerlendirme yapılamayan, bu amaç doğrultusunda hareket ettikleri yönünde işaretler olan güçler **tarafından**, böyle değerlendirilen güçler tarafından ortaklaşa çıkarılabilir. **Marksist-Leninist platformu hem uluslararası hem de Türkiye'de yaratma, ilerdeki olası bir örgütsel birliğin ideolojik-siyasi temellerini yaratma amacı doğrultusunda** çıkarılacak bir yayın organının; amacı bu olmadığı en baştan kesin olanlarla (sorun is tek/niyet sorunu değil, eylemin içeriği sorunu olarak kavranmalıdır), yani hakkında kesin oportünist değerlendirmesi yaptığımız grup ve kişilerle de **ortaklaşa çıkarılması** düşünülemez. Ortaklaşa çıkarılması demek, sözü geçen yayın organını ortak çıkarıcıların, ortak bir program konusunda anlaşmaları, ve yayın organında karar alınacak konularda **eşit hakka sahip olmaları** demektir. Uluslararası planda, ve Türkiye'de Marksizm-Leninizmin platform/programını yaratma amacıyla yürütülecek, buna hizmet etmesi gereken bir tartışmanın, genel çizgileri, ve konuları itibarı ile açıkça **Marksizm-Leninizm düşmanı** olarak tespit edilmiş olan **güçlerle birlikte** — bunlar devrimci olarak değerlendirilseler de, Marksizm-Leninizm adına konuşsalar da— **ortaklaşa çıkarılacak** bir yayın organı ile yürütülmeyeceği açıktır, açık olmak zorundadır.

Amaç bu olduğunda, bu amaca hizmet eden bir tartışma yayın organının ancak Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizmle yakın görülen güçlerle birlikte, ortaklaşa çıkarılabileceği açıktır, açık olmak zorundadır. Bu hiçbir şekilde, Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizmle yakın görülen güçlerle birlikte ortak çıkarılan böyle bir yayın organında; yalnızca Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizmle yakın güçlerin yazıları yayınlanacak, yalnızca

onların yazıları üzerine tartışılacak anlamı na gelmemektedir. Böyle bir yayın organında, özellikle Marksizm-Leninizm adına konuşan devrimci güçlerin yazıları; sadece onların değil, yer yer karşı-devrimci olarak değerlendirilen, ama ilerici kesimde maskeleri düşme miş güçlerin de yazıları —tabii tartışılan konularla ilgili yazıları— da yayınlanabilir. Onların yanlışlıklarını teşhir etmek açısından bu gerekli ve yararlıdır.

Ortak tartışma yayın organının kimlerle birlikte ortaklaşa çıkarılacağı sorusu ile, neyin yayınlanacağı sorusu bir ve aynı soru; ve bu sorulara verilen cevaplar bir ve aynı cevap değildir. Bu iki şeyi birbirine karıştırmak yanlıştır. Bazı yoldaşlar tam da bu yanlış yapıyorlar.

Ben, oportünist olarak değerlendirdiklerimle birlikte, ortaklaşa Dünya Marksist-Leninist hareketinin platformunun yaratılması, Türkiye devriminin programının yaratılması çalışmalarının abes olduğunu düşündüğümden, bunlarla —bu amaçla— bir ortak tartışma yayın organının çıkarılmasından yana değilim. Ama Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın güçlerle birlikte ortaklaşa çıkarılan ve öncelikle onların kendi aralarındaki görüş ayrılıklarının sorunlarını kesinleştirmeye çalışan, böylece sağlam bir örgütsel birliğin temellerini yaratmaya çalışan bir tartışma yayın organında, oportünist olarak değerlendirdiğim örgütlerin de, özellikle bunlar Marksizm-Leninizm adına konuşuyorlarsa, yazılarının yayınlanmasından yanayım!

İşte bu yüzden de ben III. Konferansın aldığı, böyle bir tartışma yayın organının "Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın örgütlerle birlikte" çıkarılması yönündeki kararının doğru olduğunu; bu kararın yanlışlığını savunanların, ortak tartışma yayın organının amacını başka türlü belirlemek zorunda olduklarını düşünüyorum.

* * *

Ben, Konferansın aldığı tavsiye kararının, böyle bir yayın organının programı konusundaki yaklaşımının, anlayışının da, bizim bugünkü durumumuza uygun olduğunu, doğru olduğunu düşünüyorum. Tartışma yayın organı, eğer Dünya Marksist-Leninist Hareketinin platformunun yaratılmasına, ve Türkiye devrimi programının yaratılmasına hizmet edecekse, o zaman tartışılan bir dizi sorunu belli bir sistem, ve sıra içinde tartışmalıdır. Eğer tartışma yayın organını ortaklaşa çıkaracak örgütler bu sorun üzerinde anlaşamazlarsa, o zaman bu tartışma yayın organının varolan, aşılmasını istediğimiz "sağırklar diyalogu" durumunun aşılmasına pek büyük bir katkısı olmayacaktır. En iyi halde, sırası, sistemi belli olmayan bir temelde, değişik grupların deği-

şik konuları, aynı yayın organı içinde birlikte değil, paralel tartışmaları bir durum ortaya çıkaracaktır. Bu noktada bugünkü şartlarda tartışma yayın organının programının nasıl olması, hangi sorunların hangi sıra ile tartışılması sorusuna bizim verebileceğimiz bir tek cevap vardır: Konferansımızda tespit ettiğimiz teorik araştırma/inceleme/tartışma programı! Ancak böyle bir programla, "bizim kendi içimizde yürüttüğümüz tartışma mümkün olduğunca Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın gördüğümüz örgütlere taşınabilir ve onları da bu tartışmanın içine çekme, onlarla birlikte bu tartışmayı yürütme" (Tavsiye kararı'ndan) mümkün olur. Bunun dışındaki hiçbir program, a) bizim içimizde üzerinde tartışma yürüttüğümüz konuların birlikte tartışılmasına, birlikte çözülmeye çalışılmasına hizmet etmez; b) tersine "zaten sıvrılı olan gücümüzü de önümüze koyduğumuz esas çalışma programı üzerine yoğunlaşmaktan çekecek" bir rol oynayabilir. Bizim önümüzde ki çalışma döneminde çözümünü öncelikli görev olarak önümüze koyduğumuz teorik sorunlar dışında, bu tartışma yayın organında biz en fazla bizim daha önceden çözmüş olduğumuz konularda, diğer Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın örgütlerle, ve Marksist-Leninist olmayan, Marksizm-Leninizm adına konuşan örgütlerle polemige giren bir yayın çizgisi izleyebiliriz. Ama o zaman da yaptığımız, kesinlikle kendi açımızdan yalnızca zaten var olan çizgimizin propagandasıdır, başka birşey değil. Bu bugün Merkez Yayın Organımız, özel broşürler vb. üzerinden de yapılmaktadır. Ve tartışma yayın organı bizim tarafımızdan öncelikle bu amaçla değil, "teorik sorunların çözümlmesine hizmet" amacıyla ortaya atılmıştır.

Bu bağlamda: Ya bizim Üçüncü Konferansta önümüzdeki dönem için tespit ettiğimiz teorik çalışma programı doğrudur. O zaman biz bütün Marksist-Leninistleri, Marksizm-Leninizme yakın güçleri bu çalışma programı doğrultusunda harekete geçirme yönünde mücadele yürütürüz, ortak tartışma yayın organını da bunun bir aracı olarak kavrarız. Ya da çalışma programımız yanlıştır, aslında bugün bütün dünyada Marksist-Leninistler açısından çözülmesi gerekli öncelikli olan sorunlar bizim tespit ettiğimiz sorunlar değildir. Bu konuda "kuşkularımız" vb. vardır. O zaman Konferansın bu konuda aldığı tavsiye kararı da doğru değildir. Sorun bana böyle görünmektedir. Bu konuda da ben herkesin açık, berrak tavır takınmasını, şu soruya Partinin açık cevap vermesini (Tavsiye kararı'nda cevap açıktır ama bir dizi yoldaş, anlaşılın, söylenenin ne olduğu konusunda hemfikir değildir) talep ediyorum:

Ortak tartışma yayın organının programı, bizim III.Konferansta tespit ettiğimiz teo-

rik çalışma programı ile çakışmadığı, başka sorunların ortak tartışma yayın organı programı olarak gündeme getirildiği şartlarda, böyle bir ortak tartışma yayın organı çıkarmaya hazır mıyız? Bunu yapacak durumda mıyız? Bu doğru olur mu?

Benim bu soruya verdiğim cevap kesin bir şekilde "Hayır"dır!

Ben, gücümüz bugünkünden fazla olsa, teorik yetkinleşme açısından durumumuz bugünkünden ileri seviyede olsa, o zaman bizim Partinin bütününün önüne koyduğumuz teorik çalışma planı ile çakışmayan bir programla da, ve başka amaçla da, ve çıkarıcılar açısından daha geniş bir ortaklıkla da bir tartışma yayın organı, ya da bir başka ortak organ çıkarılabileceğini, bunun ilke olarak reddedilmesi gerektiğini düşünüyorum. Ama bugünkü gücümüz, ve şartlarımızda bunun yapılmasının e-sasta yapılması gereken çalışmayı aksatan bir rol oynayacağını, bazı ileri arkadaşların — onların ileriliğinin derecesi de yazdığımız yazılardaki bir dizi ilkesel hata ile de görülmektedir— diğer gruplardan yine bazı "ileri" olanlarla fikir yarıştırdığı, Partinin önüne çözmek için koyduğu sorunlarla doğrudan ilgisi olmayan bir tartışmadan başka birşey olmayacağını, ya da bir başka durumda var olan çizgimizin propagandasından başka birşey olmayacağını düşünüyorum.

İşte bu nedenle, Tavsiye Kararı'nın bu soruna yaklaşımını da bütünüyle doğru buluyorum.

Toparlarsam, ve bütün şemaların eksikliğinin bilincinde olarak çok kısa tezler halinde koyarsam:

a) Amacı itibarı ile: Uluslararası Marksist-Leninist hareketin platformunun yaratılmasına hizmet edecek, platformun çözülmemiş noktalarında onu ilerletecek, çözülmemiş sorunlara cevap bulmaya çalışacak; Türkiye devriminin programının bilimsel temele oturtulmamış sorunlarını ortaklaşa tartışıp çözmeye çalışacak teorik bir tartışma yayın organı olacaktır.

b) Bu organı ortaklaşa çıkaracak güçler açısından: Böyle bir organ Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın örgütlerce çıkarılmalıdır.

c) Programı açısından: Bu organ önümüzdeki dönemde şu program temelinde çıkmalıdır:

Ortak tartışma yayın organı, önümüzdeki dönemde yürütülecek çalışmada **devrim aşamaları** sorununun teorik olarak tartışılıp çözülmesi görevini önüne temel görev olarak koymalıdır. Bu sorunun çözümü için demokratik devrimi gerektiren kılan objektif ve sübjektif şartlar nelerdir? Sosyalist devrim için objektif ve sübjektif şartlar nelerdir? Birinden diğerine geçiş nasıl olur? Geçişin önşartları nelerdir? Milli sorunun —hem emperyalizme bağımlılık bağıntısında, hem de bir ülkenin kendi içindeki milli sorun bağıntısında— devrim aşama-

sının belirlenmesinde oynadığı rol nedir? Burjuva diktatörlüğünün biçiminin; özellikle faşizmin devrim aşamasının belirlenmesinde oynadığı rol nedir? vb. sorularına; Marksist-Leninist klasiklere, Komintern'deki tartışmalara vb. dayanarak, bunların incelenmesi temelinde bilimsel cevaplar aranmaya çalışılmalıdır. Tartışma öncelikle bu noktalar üzerinde yürümelidir. Açıktır ki bu tartışmalar aynı zamanda modern revizyonizmin bu noktalarda yaptığı çarpıtmalara, bizim kendi geçmişimizde bu konudaki sapmalarımıza; Marksizm-Leninizm adına konuşan çeşitli grupların geçmişte ve haldeki sapmalarına karşı mücadele içinde, bunlarla bağlar kurularak yürütülmelidir.

Böyle bir program temelinde, Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın örgütlerle çıkarılacak bir ortak tartışma yayın organında, tartışılan noktalarda özellikle Marksizm-Leninizm adına konuşan oportünist gruplardan yazı istenmesinin, onların yazılarının da, onlara tavır takılan yazılarla birlikte basılmasının zararı değil, yararı vardır. Yine aynı yayın organında, Marksizm-Leninizme yakın görülen tek tek kişilerin de, tartışmayı ilerleten yazılarının basılması doğrudur. Oportünist olarak değerlendirilen tek tek kişilerin de yazıları, önemli görülmediğinde, savunulan görüşler ideolojik mücadelede gerçekten ciddi önem taşıyan görüşler olması halinde, yayınlanabilir, yayınlanmalıdır.

Yine böyle bir ortak tartışma yayın organında, yalnızca devrimci olarak değerlendirdiğimiz oportünist grup ve kişilerin görüşlerine, yazılarına değil; aynı zamanda orijinal belgeler üzerinden mücadele yürütme, revizyonist görüşlerin Marksist-Leninist alternatiflerini onlarla doğrudan çatışma içinde koyabilme; okuyucuları modern revizyonist görüşlerle ve onların türevleri ile çatışmada eğitebilme amaçları ile çeşitli "sol" adına konuşan karşı-devrimci grupların, akımların yazıları da yayınlanabilir.

Görüşüme göre, böyle bir organın yazı kurulu, Marksist-Leninist ya da Marksizm-Leninizme yakın olarak değerlendirdiğimiz örgütlerin göndereceği, bugünkü şartlarda bir örgüt-bir oy biçiminde uygulanan eşitliğe sahip kişilerden oluşmalıdır.

İçinde bulunduğumuz durumda büyük tahrip gücüne sahip örgütsüzlük akımına düşmanlığımızı dile getirmek için, tek tek kişilere, şu veya bu örgütün temsilcisi olmayan, örgütsüz hareket eden kişilere, bunlar Marksist-Leninist veya Marksizm-Leninizme yakın değerlendirilseler bile, yazı kurulunda, örgüt temsilcileri ile eşit haklarla yer verilmemelidir. Bu onların tartışmadan dışlanması anlamına gelmez. Onların da yazıları basılmaya caka anlamına da gelmez.

Bu bağıntıda sorun tabii ki, Marksist-Le-

ninist ve Marksizm-Leninizme yakın olarak değerlendirildiğimiz güçlerin kimler olduğu soruna somut cevap verme sorunudur. Bu somut tartışma içinde yapılabilir, ve önümüzdeki dönemde yapılması gereken —zor olan ama mümkün olan— bir iştir.

Ortak tartışma yayın organı üzerine tartışma bağıntısında, ama bu sorunu tartışmadan önce, hangi amaçla, kimlerle, hangi programla sorularına verilen cevaplarda anlaşmak gereklidir. Tam da bu noktalarda anlaşma olmadığı şartlarda —ki ayrılık buradadır öncelikle— kimin Marksist-Leninist olduğu/kimin Marksizm-Leninizme yakın olduğu, kimin bu iki kategori içinde ele alınamayacağı tartışması havanda su döğmek olur.

[Ben bu bağıntıda ilerki olası tartışmalara bir ön açılım olması için şunları söyleyeyim:

Ben mesela somut olarak bugünkü şartlarda uluslararası planda bizim eski kardeşlerimiz hakkında III. Konferansın yaptığı genel değerlendirmenin doğru olduğunu savunuyorum. O halde böyle bir tartışma yayın organı onlar ile birlikte çıkarılabilir. Uluslararası planda, mesela yine bizim eski kardeş örgütlerimizin bir dizi yazısını yayınlayan Hindistan KP/ML İnşa Örgütünün, en azından Marksizm-Leninizme yakın güç olarak değerlendirilmesi gerektiğini düşünüyorum; KKP/ML(ÖK ve KKP/B(ÖK)'nin, her ikisinin de bugünkü durumları ile gelismeye açık, en azından Marksizm-Leninizme yakın güçler olarak değerlendirilmesi gerektiğini düşünüyorum. Aghkar'ın, ya da GUAfS içindeki Aghkar taraftarlarının böyle bir yayın organını birlikte çıkarmaya kazanılması için çalışılmasının doğru olacağını düşünüyorum. Uluslararası planda Kanada Bolşevik Birlik ve o çizgideki örgütlerle, bunlara karşı yeterli bir mücadele ile, bunların gelişme yönünün ne olacağını gösterilmemiş olduğu koşullarda, Marksist-Leninist veya Marksist-Leninist değil biçiminde bir genel değerlendirilme yapılamayacağını, bu yüzden de böyle bir yayın organında bunlarla özel anlaşmalar yapılabileceğini; aynı şekilde İran KP için de durumun benzer olduğunu düşünüyorum.

Ama mesela böyle bir yayın organının diyetim ki, kesin AEP taraftarı örgütlerle, ya da kesin Mao Zedung Düşüncesi, evet Maoizm savunucuları ile birlikte çıkarılamayacağını, bunun yanlış olacağını düşünüyorum.

Türkiye açısından somut konuşursak, ben böyle bir yayın organının mesela bizim verdığımız mücadele ile oportünist/revizyonist bir örgüt olduğunu görüp ispatladığımız Partizan ile birlikte; bugün bırakalım Marksist-Leninistliği, devrimci konumda olup olmadığı bile —genel değerlendirme açısından— bence tartışılması gereken TDKP ile birlikte ortaklaşa çıkarılamayacağını düşünüyorum. Hakkında oportünist genel değerlendirmesi yaptığımız,

ve bu değerlendirmeyi gerçekten temeline oturttuğumuz örgütler —bunlar Marksizm - Leninizm adına konuşsalar bile, sosyal-emperyalizme de karşı olsalar bile— böyle bir yayının organının birlikte çıkarma anlamında ortakları olamazlar. Bu noktada problem, bizim yer yer çeşitli örgütler hakkında yeterli bir bilgiye sahip olmadan, yeterli bir mücadele yürütmeden, gelişme yönüne bakmadan, aceleci oportünist genel değerlendirmeleri yapmış olmamızdır.

Bu bağıntıda III. Konferansta mesela Spartakus hakkında bunların ne Marksist-Leninist ne de oportünist olarak değerlendirilmemesi gerektiği yönünde (benim katılmadığım) bir karar alınmıştır. Bu karar, mesela bu grupla böyle bir yayın organı için belirli bir anlaşma zemini olup olmadığını araştırılması görevini verir bize.

Ya da mesela Mayıs çevresi Yılmaz Güney'in yazılarındaki görüşlerini savunduğu ve bir örgüt olarak ortaya çıkması halinde, bugünkü durumda, bunların Marksizm-Leninizme yakın güçler olarak değerlendirilmesi, mücadele içinde gelişme yönlerine bakılması bana doğru görünmektedir. Proletaryanın Kurtuluşu adlı grup da buna benzer görünmektedir. Kava'nın durumu benzerdir.

Ya da mesela İleri/Devrimci Kanat için de benim değerlendirmem benzerdir. Bütün bunlar somut olarak tartışılıp çözülebilir, çözümlidir. Ama başta da dediğim gibi, sorun önce böyle bir yayının organının kimlerle çıkarılacağı sorununa yaklaşıma cevap veren genel bir tezde anlaşmaktır!⁷

İşte bence doğru olan, uğrunda mücadele edilmesi gereken ortak tartışma yayın organı böyle bir yayın organıdır.

Bu sayıda yayınlanan gerek R. Bahdiyar imzalı yazı, gerekse R. Bahdiyar'la R. Tanyerin ortak hazırladıkları yazıda savundukları ortak tartışma yayın organı ile, bu ortak tartışma yayın organı arasında kökten ayrılıklar olduğu ortadadır.

Doğru olanın hangisi olduğu konusunda tartışmalı, karar vermeliyiz.

* * *

Bu bağıntıda bir sorun da, mümkün olurluk/olmazlık sorunudur. Bence sorun önce doğru olanın ne olduğu noktasında tartışılmalıdır. Eğer olurluk/olmazlık sorunu da ille tartışılmak isteniyorsa, benim bu konuda görüşüm kısaca şudur:

Bizim gücümüz, oportünistlerin gücü, onların sorunlara yaklaşımı gözönüne alındığında bugünkü şartlarda, ilkesel uzlaşmalara girilmediği sürece, oportünist olarak değerlendir diklerimizle birlikte ortak tartışma yayının or

ganının çıkarılabileceğini savunanlar, kesinlikle olmayacak bir duaya amin demektedirler. İlkesel uzlaşma ise Marksist-Leninistlerin işi değildir!

Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın güçlerle ortak tartışma yayın organının birlikte gerçekleştirilmesi ihtimali de bugünkü şartlarda gerçek haline gelmesi çok az bir ihtimaldir. Buna rağmen doğru olan budur; öncelikle **bunun için çalışılmalıdır**.

Bunun gerçekleştirilemediği şartlarda, biz bizim tartışmamıza dışımızdaki güçleri başka araçlarla katmaya çalışmalıyız.

Tartışma süreci üzerine

Tavsiye kararının "Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın güçlerle birlikte" biçiminde çıkmış olmasını şaşkınlıkla karşılayan yoldaşların önemli iddialarından biri, bütün tartışma sürecinde sorunun "karar tasarısında bulunduğu biçimde" konmadığı, aslında bütün tartışma sürecinde sorunun "devrimci görüşülenlerle birlikte" ortak tartışma yayın organı çıkarma şeklinde bulunduğu; kararı onaylayanların (en azından çoğunluğunun) kararı bu düşünceyle onayladıkları vb.dir. Bu iddianın dayandırıldığı temel dayanak, i.Güzel'in Bolşevik Partizan S.24'te yayınlanan yazısında sorunun "devrimcilerle birlikte çıkarılması düşünülen" ortak tartışma yayın organı biçiminde konmuş olması, bütün tartışma süreci boyunca bu yazıya bir eleştiri getirilmemiş olması, ve Konferansa sunulan karar tasarısında da bu belgeye ve bu belge temelinde yürütülen tartışmaya atıfta bulunulmasıdır.

Önce şunu tespit edelim ki, **bütün tartışma süreci boyunca** sorunun "Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın güçler" değil de "devrimci güçlerle" şeklinde konup tartışıldığı, en azından Konferans karar tasarısı tartışmaya girdiği andan itibaren doğru olmayan bir tespittir. Konferans karar tasarısında—ki bu tasarı üzerinde bütün Parti Hücrelerin de Konferans öncesinde tartışılmıştır, tartışılmış olmak zorundadır— bu konuda hiç bir yanlış anlaşılmaya meydan bırakmayacak açıklıkta ortak tartışma yayın organının Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın güçlerle çıkarılması; Merkez Komitesine "Marksizm-Leninizme yakın görüşülenlere öneri götürme"si görev ve yetkisi verilmesi yönünde tavır takılmaktadır. Ve bu karar tasarısına bu noktada ve Konferans öncesi ve de sonrasında da tek eleştiri gelmemiştir.

İkinci olarak şu tespit edilmek zorundadır ki, sonradan tavsiye kararı olan karar tasarısında, Bolşevik Partizan S.24'teki yazıya genel bir atıfta bulunma yoktur. Yalnızca bir bağırıntıda, ortak tartışma yayın organının gerekçeleri bağırıntısında bu yazıya atıfta bulunulmaktadır. Bu, özellikle bu yazıya genel bir atıf varmış şeklinde bir tespitin temelini ortadan kaldırmaktadır.

Üçüncü olarak şunu kişi olarak tespit edelim ki, **benim açımdan** 24. sayıdaki tartışma yazısında söylediklerim ile; onayladığım karar tasarısı arasında bir çelişme yoktu! Eğer böyle bir çelişme olduğunu düşünse idim, bu çelişmeyi bilince çıkartmaya çalışırdım.

Konferans sonrası, aldığımız kararın Bolşevik Partizan S.24'te söylediklerimle çelişme içinde olduğu iddiası hem de çok keskin bir şekilde getirildiğinde, ben Bolşevik Partizan S.24'te söylediklerime yeniden dönüp bakma ihtiyacı duydum.

Tespit ettiğim şudur: BP 24'teki yazıda ortak tartışma yayın organının kimlerle çıkarılması gerektiği sorusuna "Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın güçlerle" şeklin de bir cevap **verilmemektedir**.

Yazının bir yerinde, ortaklaşa çıkarılacak bir tartışma yayın organının tek tek örgütlerin tabanından daha geniş bir çevreye ulaşma üstünlüğüne sahip olduğu tartışma bağırıntısında, "Bu gibi toplantılar ideolojik mücadelenin bir aracı olarak **çeşitli devrimci grupların ORTAKLAŞA** çıkardıkları bir tartışma yayın organının önemli yararları olacağını göstermektedir" denerek, bu yayın organını "çeşitli devrimci grupların ortaklaşa çıkaracağı" (S.24, s.35) söylenmektedir. Bu laf olarak Konferansın aldığı kararla çelişme içinde olan bir tespittir. Ve bu noktada benim bu çelişmeyi görerek bilincime, ve başkalarının bilincine de çıkarmamış olmam benim hatamdır.

Onun dışında yazının hiçbir yerinde, grupların hakkında nitelendirmeler yapılan pasajlarda —görebildiğim kadarı ile— sorun **birlikte çıkarma**, ortaklaşa çıkarma bağırıntısında tartışılmamaktadır. Tartışılan, "değişik grup ve kişilerin görüşlerinin" yayınlanması bağırıntısıdır.

Yazı şu sözlerle kapanmaktadır:

"Açıktır ki, böyle bir tartışma yayın organının planlanması; teknik olarak nasıl olacağı, redaksiyonunun nasıl oluşturulacağı, bizim açıımızdan ne gibi zorluk ve sorunları olduğu vb. önceden detaylı olarak tartışmayı gerektiren bir sorundur. Biz bunları bir başka yazıda tartışacağız.

Ama önce böyle bir yayın organından beklenenin ne olduğu üzerinde anlaşmak, amacın ne olduğu konusunda anlaşmak gerekir. Biz **şimdilik** amacı, kendine Marksist-Leninist diyen grupların (Bu konuda bugün kendine Marksist-Leninist diyen gruplar arasındaki ayrımların nasıl yapılması gerektiği; öncelikle bu tartışma yayın organının kimlerle çıkarılması gerektiği ve çıkarılabileceği vb. konularını bir başka yazıda değiştireceğiz) aralarındaki ayrımlıkların sınırlarını kesin bir şekilde çizmeye hizmet etmek olan bir TARTIŞMA YAYIN ORGANININ **ihtiyaç** olduğu ve bunun yaratılmasının şartlarının da belli ölçülerde o-

İstediği düşüncesinde olduğumuzu söylüyo -
ruz. Ve bütün yoldaşları, ve bütün devrim
cileri bu düşünce üzerine tartışmaya çağ
rıyoruz." (s.37)

Görüldüğü gibi, atıfta bulunulan yazının
bu bölümünde çok açık bir biçimde "**bu tartış
ma yayın organının kimlerle çıkarılması ge
rektiği, kimlerle çıkarılabileceği**" sorunu
nun tartışılması bir başka yazının konusu o
larak ele alınmaktadır. Sadece bu bile, bu ya
zıya dayanarak sanki bu yazıda sorunun çözül
müş bir sorun olarak ortaya konduğu biçimin
de bir değerlendirme yapma konusunda ihtiya
tı gerektirir. Bu söylenen, bu konuda bu ya
zıda henüz açık olunmadığının acıf ifadesi -
dir. Bu yazıya dayanarak, **bütün tartışmada**
"devrimci güçlerle ortak tartışma yayın orga
nı" savunuldu iddiası doğru değildir. Benim
açımdan, kimlerle çıkarılacağı sorunu doğru
dan doğruya yayın organının amacıyla bağıntı
lı bir sorundur. Bu amaç 1 Haziran 1985 ta
rihli yazımda da "Uluslararası planda ORTAK
PLATFORMUN YARATILMASI ve ÖRGÜTSEL birliğin
oluşturulması, Türkiye özelinde Türkiye dev
riminin programının temellerinin yaratılması
ve Marksist-Leninist güçlerin bir parti için
de birleştirilmesi"ne hizmet edecek tartışma
olarak tespit edilmiştir. Amaç böyle tespit
edilmiş olmasına rağmen, böyle bir yayın or
ganının ancak Marksist-Leninist ve Marksizm-
Leninizme yakın güçlerle birlikte ortaklaşa
çıkarılabileceğinin tespit edilmemiş olması;
tersine bir yerde bir tartışma bağıntısında,
genel bir şekilde "çeşitli devrimci grupla
rın ortaklaşa çıkardıkları bir tartışma ya
yın organı"ndan sözedilmesi, yazının kendi i
çindeki eksikliği, yanlışı, tutarsızlığıdır;
ve yalnızca bu yazının kaleme alındığı dönem
de bu noktada berrak olunmadığının ifadesi -
dir. Yine görülen odur ki, tartışmalar için
de en azından benim açımdan doğru bir nokta
ya varılmıştır. Konferansa sunulan karar ta
sarısında getirilen düşünce doğru bir düşün
cedir. Bu noktada atıfta bulunulan yazı ile
karar tasarısı arasında, bir bağıntıdaki çeli
şmeyi görüp bunu bilince çıkartmamış olmam,
yukarda da belirttiğim gibi benim hatamdır.
Benim hatam bu çelişmeyi görmemek biçiminde
bir hatadır. "Yeni görüş" denilen görüşü içe
rik olarak yanlış gördükleri halde, bu "yeni
görüş"e Konferans öncesinde ve sırasında hiç
bir eleştiri getirmeyenlerin bu hatalarının
değerlendirmesini ise, ben o yoldaşların ken
dilerine ve Partiye bırakıyorum.

Çağrı taslağı üzerine birkaç söz

İlk anda bana da fazla problemlili görünmeyen,
çizilen sınırlar üzerinde tartışılma ihtiya
cı duyduğum bu çağrı taslağını, bu yazıyı ka
leme alırken yeniden incelediğimde, bugünkü
ihtiyaç olan ortak tartışma yayın organı ba
ğıntısında işe yaramaz bir çağrı olarak de
ğerlendirme durumundayım.

Çağrı önce amaç konusunda sorunu çok muğ
lak; hem i.Güzel imzalı yazıdan, hem de tav
siye kararından çok geri bir pozisyonda koy
maktadır.

Çağrı bu yayın organının programı konusun
da, bunun "ortak konması gerektiği"ni söyle
yip durmakta, bizim bu programa talebimizin
ne olduğunu ortaya koymamaktadır. Bu tavır bü
tünü ile yanlıştır. Sorun ayrıntı sorunu de
ğildir. Böyle bir çağrı tam da bu noktada -
diğerleri ile tartışabilmek için de- bizim
ne istediğimizi açık-berrak bir biçimde orta
ya koymak zorundadır. Ve bu konduğunda, belki
"ileri" ile birlikte bir çağrı yapmanın ola
nağının ortadan kalkma ihtimali de vardır!

Kimlerle çıkarılacağı konusunda, amacın
muğlaklığına bağlı olarak bir noktada "tüm ko
münistler, Komünizm sempatizanları ve devrim
ci-demokratlar" "Komünist hareketin mevcut o
lumsuzlukları"na karşı "işbirliğine" çağrılı
yor! Devrimci-demokrat diye değerlendirilen
lerle komünist hareketin olumsuzluklarını aş
mak için(!) işbirliği herhalde doğru değil -
dir!

Bir başka yerde, "Komünistler, Komünizme
yakın güçler, kendine komünist diyen devrim
ci akımlar"a ortak yayın organı çıkarması gö
revi veriliyor. Bir başka yerde ise "emperya
lizmin, sosyal-emperyalizmin, her türlü geri
ciliğin, Rus modern revizyonizminin, Çin re
vizyonizminin, Troçkizmin, Avrupa komünizmi
nin savunucusu olmayan", "tartışmayı ilerlet
ten her devrimci grup, çevre, kişi" bu faali
yete katılmaya çağrılıyor. Bu katılımın "ort
ak yayını çıkarmaya" doğrudan katılma olup
olmadığı belli değil. Ki eğer genelde "dev
rimci-demokratlar"la bu iş yapılacaksa, bur
dakiler haydi haydi bu işin içinde ele alın
mak zorundadır. Öyle de alınsa, böyle de alın
sa, bu noktada birlikte çıkaranların sınırı
nın Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme ya
kın olanlardan geniş tutulduğu açıktır. Ve a
maç komünist hareketin olumsuzluklarını aşmak
ise, gerçekte yanlış olan da budur. Ama esas
ta kendi içinde bu belge ayrı bir ortak tar
tışma yayın organı anlayışının ürünüdür.

i. Güzel
15 Nisan 1986

* * *

ÇAĞRI (TASLAK)

Dünya ve Türkiye komünist hareketi, uzun yıl
lardır, çok yönlü bir bunalım içinde bulun
yor. Türkiye somutundaki bunalım, 12 Eylül fa
şist darbesi ve devrimci hareketin yenilgisiy
le çok daha açık hale geldi. Bugün Marksizm -
Leninizm adına yola çıkan bir dizi devrimci a
kım, çıkmaz ve arayış içinde bulunuyor.

Tablonun bir yanını çıkmaz ve arayış oluş
tururken, diğer yanını Marksizm adına, anti-

Marksist görüşlerin savunulması, devrimci sosyalizmle devrimci demokrasi arasında kalın bir sınır çizginin çizilememesi, komünist güçlerin bunalıma karşı tutarlı, güçlü bir alternatif ortaya koyamamaları oluşturmaktadır.

Komünist ve devrimci-demokrat akımların yıllardır kökleşmiş hastalıklarının bir sonucu olarak, bir dizi tartışmalı soruna rağmen, kapalı egemen durumdadır. Kapalı, birleşmesi ve ayrılması gereken güçlerin birlik ve ayrılık yanlarının ortaya çıkmasını engellediği gibi, bunalıma aktif müdahaleyi de engellemektedir. Açıklığı savunan sınırlı güçlerin çabaları ise, muhaliflerin kapalılığı nedeniyle şu anda fazla bir etki yapmamaktadır.

Günün temel görevi, proletaryanın öncülerini, dağıtık komünist güçleri bir örgüt içinde kaynaştıran, Marksizm-Leninizm ideolojisiyle donanmış bir komünist partisi yaratmaktır. Öncelikle bilince çıkartılması gereken gerçek budur. Fakat bu, knediliğinden gerçekte bir olgu değildir. Kendine komünist, proletaryanın temsilcisi diyen her grup çevre, kişi, bu yönde bilinçli çaba harcamak zorundadır. Bugün komünist ve Komünizmden etkilenmiş güçler, yaşanan bunalımın sonucu olarak dağıtık durumdadır ve her geçen gün bu dağılımı yaygınlaşmaktadır. Sözkonusu güçler arasında diyalog yoksunluğu ve hoşgörüsüzlük egemen durumdadır. Bu güçler arasında ciddi bir ideolojik savaşım ve etkileşim yok denecek kadar zayıftır. Adeta, her grubun kendi yayın organında yazdığı, o grubun elemanları ve sempatizanları arasında okunmakta ve tek doğru olarak kabul edilmektedir.

Bugün komünist ve komünizm adına hareket eden devrimci güçler, genellikle tek doğru olarak kendini görmekte ve doğal olarak, kendi dışındaki güçleri kendi çizgisine kazanmaya çalışmaktadır. Diğer yandan, sınırlı da olsa bu güçlerden bazıları kendi dışında komünistler olduğunu düşünmekte ve birlik çağrıları yapmaktadır. Fakat bunların gerçekleştirilmesi için, ciddi bir ideolojik savaşım gerekir; birlik ve ayrılık noktalarının herkesin gözü önünde ortaya çıkması gerekir. Gerçek olan şudur ki, bütün bu güçler arasında, birlik ve ayrılık noktaları ortaya çıkarılmadığı gibi, bunu ortaya çıkaracak köklü, sürrekli, kalıcı ideolojik savaşım da son derece zayıftır. İçine kapanıklık, dönemin genel özelliği durumdadır.

Komünistler, kendine komünist sıfatını ya kıştıran devrimciler, bu duruma sessiz kalmazlar, kalmamalıdır. Bu sorunlar salt bir grubun, kişinin sorunu değil, genel olarak proletarya hareketinin, komünist hareketin sorunudur.

İşte bu koşullarda bizler bu duruma müdahale etmenin aracı olarak, komünistlerin, komünizme yakın güçlerin, kişilerin, kendine komünist diyen devrimci akımların asgari koşul

larda biraraya gelerek, ortak bir yayın organını çıkarmasının, bu yayın organında tartışılabilir sorunları birlikte tartışmasının, birlik ve ayrılık noktalarını ortaya çıkartarak, birlikte daha ileri birlikler ve ortak faaliyet örgütlenmesinin yararına inanıyor ve ilgili grup, çevre ve kişilere öneriyoruz.

Böyle bir ortak faaliyete, emperyalizmin, sosyal-emperyalizmin, her türlü gericiliğin, Rus modern revizyonizminin, Çin revizyonizminin, Troçkizmin, Avrupa komünizminin savunucusu olmayan, ortak faaliyete gücü oranında katkıda bulunan ve tartışmayı ilerleten her devrimci grup, çevre, kişi katılabilir, katılmalıdır da. Şüphesiz, böyle bir faaliyete girildiğinde, yayın organının amacını, kapsamını ortaya koyan bir platformun ortaya konulması gerekecektir. Biz, böyle bir platformun ortak faaliyete katılan güçler arasında tartışılarak ortaya konması gerektiği görüşündeyiz. Bu nedenle burada ayrıntılara girmiyoruz. Bütünüyle olmasa da, bu konuda ilişkin genel ilk düşüncelerimizi çeşitli yayınlarda, tartışmalarda ortaya koymuş bulunuyoruz.

Bizler bu önerimizle aşağıdaki amaçları gerçekleştirmeyi hedefliyoruz:

1- Birbirlerine yakın çeşitli grup, çevre ve kişiler arasında ideolojik savaşım için de, birlik ve ayrılık noktalarını açığa çıkartarak daha ileri bir birliğe zemin hazırlamak,

2- Devrimci hareket içinde ideolojik savaşımın canlandırılmasına yardımcı olmak, karşılıklı etkileşimi, aynı yayın organında farklı görüşleri okuyucuya ileterek sağlamak, kapalılığın yıkılmasına çalışmak,

3- Türkiyeli devrimcilerle benzer sorunları tartışan, uluslararası düzeyde çeşitli komünist ve devrimci akımların görüşlerini Türkiyeli devrimcilere aktarmak,

4- Tartışmalı sorunları, tek tek grupların, kişilerin görüşlerini ulaştırdığı kesimlerden çok daha geniş kesimlere ulaştırmak,

5- Birşeyler yapmak isteyen, ama olanaklı sızlıklar nedeniyle görüşlerini geniş kesimlere ulaştıramayan küçük çevrelerin, kişilerin güçlerini birleştirerek daha geniş kesimlere ulaşmasını sağlamak,

6- Ve son olarak, olabildiğince bütün güçleri, ideolojik taviz niteliği taşımayan yazınsal bir anlaşma çerçevesinde, bunalıma müdahalenin koşullarını hazırlamak, bunda başarı olursa, bunalıma daha ileri düzeyde aktif müdahaleyi sağlamaktır.

Tüm komünistler, komünizm sempatizanları ve devrimci-demokratlar!

Komünist hareketin mevcut olumsuzluklarından şikayetçi iseniz, mevcut sorunlara müdahale etmek ve gücünüz oranında görüşlerinizi zinin savaşımını vermek ve başkalarını kendi görüşlerinize kazanmak istiyorsanız, devrimciler arasındaki (Devamı s. 31'de)

8 Mart Uluslararası Kadınlar Gününde yapılan toplantılar üzerine

Aşağıda, bu yıl 8 Mart dolayısı ile yapılan toplantılar üzerine, bu toplantıların bir bölümünün raporları temelinde bilgi veren, ve önemli bazı tartışma noktalarına dikkat çeken bir yazı gönderiyorum. Bu yazı, toplantıların detaylı bir değerlendirmesi, ya da tartışılan noktalarda ideolojik pozisyonlarında değerlendirilmesi iddiasında değildir. Bu önmüzdeki dönemde yapılmalıdır, yapılacaktır.

Bu yıl Bolşevik Partizan taraftarları yurt dışında Batı Almanya'nın 6 kentinde, Fransa'da da iki kentte 8 Mart Uluslararası Kadınlar Günü ile ilgili toplantılar yaptılar.

Geçmiş yıllardakinin tersine, bu yıl Bolşevik Partizan adına hazırlanmış bir yazı yoktu. Her şehirde, Bolşevik Partizan taraftarları toplantıları kendi inisiyatifleriyle gerçekleştirdiler, içeriğini kendileri tespit ettiler. Bu yıl bazı kadın yoldaşlar tarafından bölgesel olarak hazırlanan bir yazı, diğer yerlere de ulaştırıldı. Bu yazı(*) Batı Almanya'daki tüm toplantılarda okunarak, tartışmalara temel oldu. Yazı Paris'teki toplantıda okunmadı.

Toplantıların gerçekleştirildiği bazı şehirlerde, özellikle kadın arkadaşlar, bu toplantılarda kadınların aktif rol alması yönünde tavır takındılar. Toplantıların bir bölümüne bu, yalnızca kadınların podyumda yer alması, hazırlanmış yazıyı okumaları biçiminde değil; tartışmayı bizzat onların yönlendirmesi biçiminde de yansıdı. Geçmişte yapılan tartışmalara, toplantılara göre, kadın arkadaşların tartışmalara daha aktif katılması olgusu bu toplantıların önemli bir özelliği idi. Toplantılarda yalnızca örgütlü kadınlar değil, yer yer devrimci örgütsüz kadınların da tartışmaya katılmaları sevindirici idi.

(*) Sözkonusu yazı, Bolşevik Partizan S. 28, s.22-25'de yayınlanan yazıdır.

Burada ayrıca şuna dikkat çekmek isteriz ki, teknik bir hata sonucu, bu yazı ilk hali ile, üzerinde yapılan değişiklikler olmaksızın basılmıştır. Burada bu değişiklikleri yazınlar, okuyucularımızdan özür dileriz. Değişiklikler şöyledir:

Sayfa 22, alttan 2. paragrafın 4.—6. satırı şöyle olmalıdır: ... önkoşulları proletaryanın demokratik devrim mücadelesinin ve gelişmesi içinde proleter devrim için mücadelelesinin zaferi ile yaratılabilir. Aynı ...

Sayfa 24, 5. paragrafın ilk satırı şöyle olmalıdır: Örneğin: Yönetici işlerde kadınların görevlendirilmesi sözkonusu olduğunda...

Nitelikleri itibarı ile toplantılar değişiklikler gösteriyordu. Mesela Fransa'daki toplantılarda kültürel nitelik ağır basıyordu. Fransa'daki toplantılarda zengin bir kültür programı, enternasyonal türküler, skeçler, film, folklor, toplantının esasını oluşturuyor; buna karşı tartışma ikinci planda rol oynuyordu. Paris'te yapılan toplantıya ileri'den (devrimci kanat) arkadaşlar da katılmıştı. Toplantıya katılan ileri taraftarı bir arkadaş "bizim konuya daha çok demokratik bakış açısıyla yaklaştığımız yönünde eleştiriler getirmeye çalıştı.

Tezleri okuyan kadın yoldaş, bu eleştiriye karşı, bu arkadaşların sorunu emekçi kadınlar sorunu ile sınırladıklarını, bugün bütün toplumda genel kadın sorunu da olduğunu belirtti. Konuşmanın bu kısmında, "Emekçi kadınlar katılmadan devrim olmaz, devrim olmadan emekçi kadınlar kurtulamaz" şiarında, şiarın birinci kısmının doğru, ama ikinci kısmının tartışılmasını istediğini belirtti. Çünkü, ikinci kısmın sorunu emekçi kadınların kurtulmasıyla sınırladığını belirtti."

Bolşevik Partizan'dan bir yoldaş, bu eleştiriler ve görüşler konusunda: "Bizim, kadınların kurtuluşu sorununu proleter devrimi genel sorununa bağlı ele aldığımızın açık olduğunu söyledi....

"Emekçi kadınlar katılmadan devrim olmaz" şiarının tartışılmayacak kadar açık olduğunu; ancak "Devrim olmadan emekçi kadınlar kurtulamaz" şiarının tartışılmasında fayda görmediğini, kendisine de pek doğru gelmediğini; çünkü devrimin "kadınların bir bölümünü" kurtarma çalışmasının dışında tutamayacağını; devrimin toplumsal etkilerinin kaçınılmaz sonuçlarının kadınların bir tüm olarak kurtuluşunun yolunu açacağını belirtti."

Batı Almanya'daki tartışma toplantılarından birinde ise birkaç Spartakus taraftarı da vardı. Bunlar Bolşevik Partizan'ın kadın sorunu konusunda laf ettiğini, ama pratikte "erkek şövenisti" olduğunu vb. —hemen her zaman olduğu gibi, ispat çabasına gerek duymadan, iddia düzeyinde getirdiler. Toplantılar da kadın arkadaşların aktif katılımı, toplantılarda okunan tartışma yazısının kadın arkadaşlarca hazırlanmış olması olgusu, bu yazıda eksikliklerimize-hatalarımıza dikkat çekilmesi, çözüm için aktif çaba sarf edilmesi yönünde çağrı ve girişimlerin olduğu bir ortamda, Spartakuscuların getirdiği bu eleştirinin tutar bir yanı olmadığı ortadadır. Hele hele bir de Spartakus'un eleştirdiği konuda eleştirdiği tavrımızın teoride ve pratikte

doğru alternatifini göstermediği de bilindiğinde, eleştirinin ayakları havada bir eleştiri olduğu büsbütün ortaya çıkmaktadır.

Bir başka toplantıda, toplantı hazırlığı bu bölgedeki GUAFS ve Komeleh temsilcileriyle de tartışılarak yapıldı. Bu gruplar da toplantıya kendi ülkelerinde kadının durumu hakkında bilgileri içeren birer konuşma ile katıldılar. Toplantıda İranlı bir kadın arkadaş, kadının durumu hakkında uzun bir şiirle, bir Türkiyeli ozan arkadaş ise türkülerle katkıda bulundu. Tartışmalarda gerek İranlı ve gerekse GUAFS'lı arkadaşların yazıları üzerine canlı bir tartışma yürütüldü. Sosyal-emperyalistlerin iktidarı altında, kadının ezilmesinin —Şah dönemindeki biçimlerin daha da ilerletilerek devamı olan— özel biçimleri üzerinde duruldu.

Bolşevik Partizan taraftarı kadın arkadaşların hazırladığı yazı üzerindeki; özellikle toplantı öncesinde hazırlıklar sırasında ve toplantı sırasında değerlendirmede yürütülen tartışmada, bazı erkek arkadaşlar, özellikle kendi buldukları bölgede derneklerde "Kadınlar kolu" kurulması önerisinin, yalnızca örgütsüz kadınları gözönünde bulduran bir öneri olduğu şeklindeki tespiti reddettiler. Bazı kadın arkadaşlar buna karşılık, sorunun "yalnızca"da düşünülmediği, sorunun öncelikli ne yapılması gerekli olduğunun tespiti olduğunu belirttiler. Genelde içimizdeki örgütlü ileri kadınları ilerletmeyi merkeze koyan özel bir siyasetimizin olmadığı; kadın sorunu, kadınların örgütlenmesi vb. denince akla ilk gelenin örgütsüz kadınların örgütlenmesi olduğunu, bunun genel bir durum olduğunu, çeşitli çalışma alanlarına değişik şekilde yansıdığını belirttiler.

Bazı arkadaşlar ise, hazırlanan yazının yeni bir şey getirmediğini, tersine geçen yıllara göre geri bir adım olduğunu, çünkü sorunların çözümü konusunda yol gösterilmediği eleştirisini getirdiler. Bu eleştiriye karşı, bu yazıda kadınlar sorunundaki çalışmada ağırlığın hangi çalışmaya verilmesi gerektiği konusunda berrak tavır takınıldığı; ve bunun somut olarak ne anlama gelebileceği konusunda da tartışıldığı görüşleri getirildi.

Bir başka toplantıda, toplantı hazırlığı da Kurtuluşçularla toplantıyı beraber düzenleme konusunda yapılan anlaşma, K. Timuroğlu ile ilgili bildirimizin dağıtılmasından sonra Kurtuluşçular tarafından, toplantının yapılacağı gün bozuldu.

Batı Almanya'daki bütün toplantılarda, kadın arkadaşlardan, kadınlar için özel örgütlenme biçimlerinin düşünülmesi, bu yönde uygulamalara girilmesi yönünde öneriler geldi.

Batı Almanya'da yürütülen tartışmalarda, kadın arkadaşların hazırladığı yazıya getirilen eleştiriler ışığında, özellikle şu nokta

ların üzerine tartışılması bize önemli görünüyor:

+ Konuşma metninde, bir-iki toplantıda, konuşmanın giriş bölümüne eleştiri getirildi. Eleştiri özellikle TKP'li modern revizyonistler açısından, bunların 8 Mart'tan 8 Mart'a "kadın" sorunu üzerinde durdukları, onun dışında bir şey yapmadıkları biçiminde bir tespitin doğru olmadığı şeklinde bir eleştiridir. Gerçekten de TKP revizyonistleri kadın sorunu ile yalnızca 8 Mart'ta ilgilenmemişlerdir. Bunların geçmişte kadın örgütleri, kadınlar için gazeteleri vb. vardı. Bugün de yayın organlarında özel olarak bu sorun üzerinde durmaktadırlar. Bunlara yönelen eleştiri, "bir şey yapmadıkları"na değil, yaptıkları işin emekçi kadınları ve genel olarak kadınları kurtuluşa götürmeyeceğine, bunların kadın siyasetinin burjuva kadın siyaseti olduğuna yönelmelidir.

Bu anlamda, yazıda girişte yapılan tespit TKP çevresi dışındaki bir dizi oportünist grup için geçerlidir, ve ayrımcı konmamış olması yanlıştır. Bir dizi oportünist örgütler, TKP'nin kadın siyaseti konusundaki benzerliklerin ve ayrılıkların ortaya konması bir görevdir. Bu bağlamda şimdilik görebildiğimiz gerek bizim geçmişimizde, gerekse mesela Partizan'da bugün bu konuda olan, burjuva kadın hareketine tepki olarak, bu sorunun küçümsenmesi, ve adeta burjuva kadın hareketinin reddi içinde, feodalizmle uzlaşma-birleşmeye varan tavırlardır.

+ Tartışmalarda ortaya çıkan bir başka gerçek de, proleter sınıf mücadelesinin bütün sorunlarında olduğu gibi, kadınlar sorununda da Marksist-Leninist teoriden yola çıkarak berrak bir proleter çizginin yaratılması görevi olarak önümüzde durduğudur. "Komünistler parti inşa ederken kadınlara karşı hangi özel siyasetleri uyguluyorlar?", "Kadınların kazanılması çalışmasında bugün öncelikli görev nedir?", "Partinin birinci inşa aşamasında da kadınların durumuna uygun özel örgütlenme biçimleri gerekli midir?", "Bizim durumumuzda bu nasıl olabilir?" gibi tartışmalar içinde ortaya atılan sorunlar, ve sorular üzerine tartışma sürdürülmeli, bu tartışmalar için Komintern'in yürüttüğü tartışmalar tartışma içine alınmalıdır. Bu alanda merkezi görevlerden biri, Komintern'in bu konudaki en azından merkezi yazılarının Türkçeye kazandırılması olmak zorundadır.

+ Tartışmaların ortaya koyduğu bir başka talep, devrimci ve komünist kadınlar için bir kadınlar konferansı düzenlenmesidir. Böyle bir konferansın amacı hakkında da, özellikle devrimci-kadın arkadaşların, devrimci mücadele ve örgüt içinde kendi durumlarını kendilerinin değerlendirmesi, hem erkek arkadaşların hem de bizzat kadınların bu konudaki hatalarının tespiti ve çözüm (Devamı s.31'de)

1 MAYIS'I VE ONUN... (4. sayfadan devam)

yoğun bir şekilde geliştirilen ilkel yabancı düşmanlığı; "Türkün Türkten başka dostu YOKTUR" düşüncelerine karşı mücadele - yi; mesela Alman ırkçılığına karşı mücadele adına Türk ırkçılığına körikleme stiyasetinin teşhirini; Alman, Fransız, İngiliz, Amerikan, hangi ülkeden olursa olsun işçi sınıfının Türkiyeli işçilerin düşmanı olmadığı; dostu, sınıf kardeşi olduğu bilincinin işçi sınıfı için taşınmasının gerekliliği anlamına gelir. Bunu yapmayanların; tersine mesela Alman ırkçılığına karşı mücadele adına, Türk faşistleri ile, dincilerle vb. birleşmeyip "devrimcilik" sayanların da bu tavırlarının devrimcilikle ilgisi yoktur.

Görev, "BOTON ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZİ", "BOTON ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HAKKAR BİRLEŞİNİZİ!" şiarlarını hayata geçirebilir, onun için çalışmaktır.

Bütün bunların yanında ve hepsinin başında Komünistler, 1 Mayıs'ta, devrimin zaferinin gerçek garantisinin sağlam bir bolşevik partisinin varlığı olduğunun, ve bugün bunun var olmadığı şartlarda, onun yaratılması esas görevinin propagandasının, ve ona uygun davranışın da 1 Mayıs'ın devrimci geleneğinin yaşatılmasında bir kıstas olduğunu bilirler.

Yaşasın uluslararası işçi sınıfının Birlik-Mücadele-Dayanışma günü 1 Mayıs!

Kahrolsun emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve her türlü gerici!

Yaşasın proleter dünya devrimi!

Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

HAİTİ... FİLİPİNLER... (13. sayfadan devam)

0 yaptığı karşılama konuşmasında, "Bazı dost ülkeler Filipin'leri aşağılayıcı bir tavır içine girerken, ve Filipinler'in iç işlerine karışırken, Sovyetler Birliği'nin tarafsız tavrı kutlanacak bir tavidir" demektedir.

Bütün dünya basınında Marcos'un seçim sahtekarlıkları üzeri ne haberler yer alırken, Sovyet basını "Amerikan basınının anti-Filipin kampanyası", "Filipinler gibi bağımsız bir ülkenin içişlerine, şimdiye kadar örneği görülmemiş bir terbiyesizlikle karışma" (Sovyet haber ajansı TASS, 17 Şubat) ahkâm kesiyordu.

Ne yazık ki(!) Sovyetlerin bu yatırımı onların umduğu sonucu vermedi. Rus sosyal-emperyalistleri bir kez daha yanlış ata oynadılar!

Bir kez daha görüldü ki, ve görülecek ki... İşçilerin, köylülerin, emekçi halk yığınlarının bir tek gerçek kurtuluş yolu vardır...

İşçi sınıfı önderliğinde; emperyalizmi ve onun usaklarının bütün iktidar biçimlerini karşısına alan, işçilerin-köylülerin emekçilerin silahı, örgütlü gücüne dayanan, işçilerin-köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünü hedefleyen anti-emperyalist demokratik halk devrimi... Ancak böyle bir devrimin zafiyetidir ki, emperyalizme bağımlılık zinciri kırılabilir; bütün feodal, yarı-feodal ilişkiler parçalanabilir, ve açık sınıf mücadelesi yolundan yürünerek proletarya diktatörlüğünü kurmanın, proletarya diktatörlüğü şartlarında sosyalizmin inşasının yolu temizlenebilir.

Haiti ve Filipinler halkları, bütün dünya halkları gibi, er geç bu yolda yürünecek, bugün hakim sınıfların bir kanadına destek vermede olan devrimci gücünü kendi iktidarı için kullanacaktır!

3 Nisan 1986

8 MART ULUSLARARASI KADINLAR GÜNÜ...

(30. sayfadan devam)

yolları arama... konuları öne çıktı.

Sonuç olarak biz bu toplantıları, tartışmaları kadınların baskı, kölelik ve sömürden kurtuluşu mücadelesinde küçük de olsa ileriye doğru atılmış adımlar olarak değerlendiriyoruz.

F11z

12.4.86

ORTAK TARTIŞMA YAYIN ORGANI... (28. sayfadan devam)

hoşgörüsülükten, kapalılıktan, sağlıklı bir ideolojik savaşımın yokluğundan, birlik olmamadan rahatsızlık duyuyorsanız, sizleri ortak bir işbirliğine, ORTAK TARTIŞMA YAYIN ORGANI'na katılmanızı girişimine aktif olarak katılmaya ve bu sorunları tartışmak üzere bir araya gelmeye çağırıyoruz. İnaniyoruz ki, ilgi li grup, çevre ve kişiler bu faaliyete omuz verdiklerinde, en azından devrimci hareket bugünkü durumundan bir adım daha ileri adım atmış olacaktır.

Önerimize olumlu bir tutum takınacağınız dileği ile, cevabınızı en kısa zamanda bize iletmenizi rica ediyoruz.

BOLŞEVİK PARTİZAN adına R. Bahdiyar
İleri (Devrimci Kanat) adına R. Tanyeri

Ocak 1986

ÖZÜR

Bolşevik Partizan sayı 25/26'da, Devrimin Sesi'nde çıkan, Mao hakkında bir yazı ile ilgili olarak tavrı sakinmiş, eleştiriler getirmiştik. Bu eleştiri yazımıza Bolşevik Partizan taraftarlarından bir eleştiri geldi. Yapılan yorumlardan birinin yanlış olduğuna yoldaşlar dikkat çektiler.

Sözü geçen eleştirilen bölüm, Devrimin Sesi'nin yazısının beşinci bölümüne getirdiğimiz yorum ve eleştiridir.

Devrimin Sesi'nin yazısının eleştirdiğimiz bölümü şöyledir:

"Nereden alırsak alalım, Mao bir proleter devrimci değildir. Yanlış bu da değil: Mao proleteryanın düşmanıdır. Şu sıralarda Mao'ya sahip çıkıp Enver Hoca'ya küfreden revizyonistler, örneğin Partizan revizyonistleri, tıpkı Mao gibi kapitalizmden yana güçlerdir. Partizan gibi Maocu revizyonistler Enver Hoca'ya küfrediyorlar, çünkü Mao'nun bir proleter devrimci değil de küçük-burjuva, köylü devrimci olduğundan yaya anlatan Enver Hoca'dır. Enver Hoca "Emperyalizm ve Devrim" adlı kitabında bu konuda şöyle diyor: "... (s.14)

Bizim bu paragrafa getirdiğimiz eleştiri şöyledir:

"İlginc ki ilginç: Mao proleter devrimci değil. O "kapitalizm-den yana". Ama... o proleteryanın düşmanı da değil!!! (Mao proleteryanın düşmanıdır diyorlar; yanlış tam da buranın üzerine kurulu. Yapılan bir dikkatsizliğin sonucu olacak herhalde. BN) Kapitalizmden yana, ama proleteryanın düşmanı değil!!! Bunu çok "devrimci" ve "komünist" ve de "anti Maoist" ve de "anti-revizyonist"... HK söylüyor. Biz, burjuvazi ile proleterya arasındaki uzlaşmazlığın Marksizmin alfabesi olduğunu sanıyorduk. Burjuvaziyi savunanın; kapitalizmi savunanın; proleteryanın düşmanı olduğunun açık olduğunu sanıyorduk. Demokratik devrim aşamasında, demokratik devrimci burjuvazi ile proleterya arasındaki; proleterya ile köylülük arasındaki geçici irade birliğinin, demokratik burjuvazinin proleterya düşmanlığına ortadan kaldırmadığı düşünüyorduk. Yanılmıyız... Öyle değilmiş meğer.. Öyle ya, çok "devrimci" ve "komünist" ve de "anti-revizyonist", "anti-Maoist" HK öyle diyorsa, öyledir!!! Marksizm-Leninizmin rızına mı geçiliyormuş??? Bos verin Marksizm-Leninizmi, HK'ya bakın! Onun "ustası" AEP'e bakın!!!"

Partizan revizyonistlerinin "kapitalizmden yana" olduklarını tespit eden HK'ya, kendilerinin savunduğuları bu görüşlerle neden yana olduklarını sormak biraz ayıp mı kaçır acaba?" (s.15)

Bazı yoldaşlarımızın dikkat çektiği gibi, bizim burada getirdiğimiz eleştiri yanlıştır. Halkın Kurtuluşu'nun söylediklerinin yanlış bir yorumu üzerine eleştiri inşa edilmektedir. Bu bölümdeki eleştiriyi özür dileyerek bütünü ile geri çekiyoruz.

** Sorumlusu ve yazışma adresi: U.T.W., P.O.BOX 461
** (V.i.S.d.P.) LONDON E8 4JB, ENGLAND
**
**

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbin! Karkeren hemû welatan û gelen bîndest yekbin!

ENTERNASYONAL

Hışyarbîn êdî jî xewê
Hışyarbîn bîndestên dinê!
Dîjî zilmê wek wolqan in em;
Ev şerê jiyîn û mirinê.
Bihelişînî vê dezgehê kewn
Jiyinek nu dixwazîn em!
Pozbîlîndê dî bîzanbîn;
Nah şunda her tişt em in!

Ev şerê mey paşîn e
Şerê dijwar û giran,
Bî enternasyonalê
Rizgar dibe insan.

Xwedê, patron, mir, axa û sultan
Ka me çer rîzgar dîkîn!
Ev tenê destê me ne
Dîkarî me rîzgar bîkîn.
Harke agîre şoresgerî,
Bîde ber bê zulmê û zorê!
Bî gîşt quweta milê xwe
Dem e, lêxe hesinê sor!

Ev şerê mey paşîn e
Şerê dijwar û giran
Bî enternasyonalê
Rizgar dibe insan.

Hemû karxane û erd
Her tişt malê xebatkarî.
Ger dinê ê xebatê be,
Ka çî heqê koledaran.
Xwinê ku cellat dirîjînî
Rojekî wan biherîqîne,
Jî ser vê behra xwinê
Rojî sor dê bibîrîqîne.

Ev şerê mey paşîn e
Şerê dijwar û giran,
Bî enternasyonalê
Rizgar dibe insan.

BIJÎ 1 GÛLAN!